

ŠOLSKO GLASILO

OSNOVNE ŠOLE KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA
ŠOŠTANJ

Letnik 4, številka 2

Katja Tajnik, 9. a

KAZALO

Uvodnik	3
Nagovor ravnateljice	4
3. razred	5
4. razred	10
5. razred	15
6. razred	27
7. razred	33
8. razred	35
9. razred	45
Mednarodno pevsko tekmovanje Lege Artis	54
Športni dosežki	56
Otroški parlament	58

UVODNIK

Draga bralka, dragi bralec!

**Šolsko leto je naokoli in pred vami je druga številka
šolskega glasila v letu 2018 / 2019.**

**V tem šolskem letu smo doživeli marsikaj novega, se
lotevali zanimivih projektov, sodelovali na mnogih
tekmovanjih in dosegali izvrstne uspehe.
Poglejte v glasilo in prebrskajte mnoge zanimive vsebine,
oglejte si številna navdihujoča likovna dela in predvsem
uživajte ob branju.**

mentorica šolskega glasila

Ana Velički, prof.

**Dominika Rak, 8. b
Klemen Mazej, 8. b
Lea Lesjak, 8. b**

Drage učenke in učenci in vsi ostali, ki prebirate naše glasilo!

Počasi se približujemo zaključku šolskega leta. Bilo je lepo, ustvarjalno, kreativno predvsem pa leto lepih včasih pa tudi neprijetnih šolskih dogodivščin.

Pomembna vrednota, za katero bi se moral zavzemati vsak med nami, je znanje; znanje, ki ga bomo potrebovali in znali uporabljati vse življenje. Ko ob koncu šolskega leta podpisujem spričevala, vsakega pregledam. Tako lahko vidim, koliko ste se nekateri potrudili in izkoristiti svoje sposobnosti. Vsem tistim učencem, ki se težko učite, a ste v učenje kljub temu vložili veliko truda, iskreno čestitam in želim, da bi pri tem vztrajali tudi naprej. Tistim, ki vas je letos premagala lenoba, brezbržnost, pretirano okupiral računalnik ali telefon, pa želim, da bi v času počitnic razmislili o tem, kaj bi bilo potrebno narediti, da bi ocene letošnjega spričevala v prihodnjem šolskem letu izboljšali. Vsem vztrajnim in prizadevnim učenkam in učencem pa iskreno čestitam in želim, da bi s svojim delom vztrajali tudi naprej.

Ob koncu šolskega leta bi se zahvalila tudi vsem delavcem šole, ki so s prizadevnostjo in delom podali našim učencem široko paleto znanja in odnosa do vsega, kar srečujejo na svoji poti.

In nazadnje...počitnice so pred vrati! Izkoristite vsak dan za kaj lepega. Pazite nase in na vse, ki bodo z vami. Vzemite si čas za branje slovenskih knjig, ki imajo za povedati toliko lepega in zanimivega. Vzemite si čas za prijatelje, sošolce, sorodnike – nikar teh lepih, dragocenih ljudi ne zamenjajte z igrkami na računalnikih. Vzemite si čas za sprehod v bližnji gozd, na travnik, v bližnje hribe.

Pa srečno in nasvidenje 2. septembra.

mag. Majda Zaveršnik Puc, ravnateljica

Kaj je življenje?

Življenje je pot,
polna lepih ovinkov in lepih planot.

Življenje je nekaj, kar živiš
in doživiš.

Je veselje in žalost,
je smeh in igra,
je sonce in žarek,
je veter in dež.

Moje življenje je pisana mavrica,
je morska pravljica.

Jaka Sijarto, 3. e

PUNČKA V TRAVI

V sredo zjutraj, je kraljevič odjezdi na konju. Ko je zagledal svoja znanca, je govoril kam se jima mudi. Ona pa ga nista poslušala. Potem je videl deklico, ki je ležala v travi. Vprašal jo je kaj dela. Rekla je da šiva obleko. Pritekli sta dve mali miški. Bili sta dekličini prijateljici. Zraven sta imeli žlico. No, zanjo je bila prava kočija. Čeprav ni izgledala kot kočija. Kraljevič je deklico vprašal, če bi bila njegova žena. Deklica je bila najprej tiho, a potem je bila zato, da bi se poročila. Miški sta jo odvedli na bližnji breg. Za njo je prijezdil še kraljevič s konjem. Deklica je zagledala zeleno bitje. Ko je kraljevič zagledal to zeleno bitje, se je tako prestrašil, da je skoraj padel s svojega konja. To zeleno bitje se je opravičilo. In vse je bilo kot po starem.

Ajda Skornšek, 3.b

PUNČKA V TRAVI

Nekoč je Jan jahal konja in videl punčko v travi. Vprašal jo je za koga šiva srajčko. Povedala mu je, da šiva srajčko za pošast. Vprašal jo je, če lahko gre z njo. Punčka je sedla v žličko, katero sta peljali dve beli miški, Janezek pa je jezdil konja. Ko je pošast pomerila srajčko, je ugotovila, da ji je premajhna. Zaradi premajhne srajčke je pošast zavrnila plačilo. Punčka se je lotila popravila. Ko je bila srajčka popravljena, jo je spet

odnesla pošasti. Ko jo je ta pomerila, ji je bila prav. A plačala ni. Punčka je bila zelo žalostna, ker ponovno ni dobila plačila.

Jera Menih Dokl, 3.b

PUNČKA V TRAVI

Nekoč je živel kralj, ki je imel divjega konja. Nekega dne se je odločil, da gre z divjim konjem na sprehod. Srečal je punčko, katera je šivala oblekico in ležala v travi. Kralj z divjim konjem je šel k svojim prijateljem, ki so ga čakali pod lipo.

Ko je deklica v travi zašila oblekico, je šla k dvema miškama, da jo vlečeta do velikanske žabe, ki ji bi dala obleko, katero jo je sešila in zato jo je povabila na sok.

Johan Ročnik, 3. b

PUNČKA V TRAVI

Nekoč je živel kralj, ki je imel dvanajst sinov. Poslal je prvega sina naj gre po svetu in si domov pripelje nevesto. Dal mu je konja, mošnjiček denarja in hrano. Ko je jahal mimo jezera, je videl majhno deklico, kako sedi v travi in šiva. Bila mu je zelo všeč, ko pa ga je videla, se ga je ustrašila.

Poklicala je svoja mišja služabnika, ki sta jo posadila v majhno srebrno žličko in jo odvedla do jezera. Miški sta tekli tako hitro, da sta padli v jezero. Z njima pa je padla tudi majhna deklica. Na srečo je ravno takrat v vodi mimo priplaval žabec. Pobral jih je in odložil na kopno. Zahvalili so se mu in odšli proč, kraljevič pa nikoli več ni videl majhne deklice.

Mari Lenko, 3. b

PUNČKA V TRAVI

Nekega dne je Tine osedlal svojega konja Makija vzel torbo in mošnjiček. Ko je prišel do hriba, je Tine zagledal svoje prijatelje. Klical jih je, ampak ga niso slišali. Tine in Makija sta odšla z njimi in videla, kako si ogledujejo malo drobceno punčko v travi. Ko jo je Tine videl, ni mogel verjeti da obstaja takšna drobcena punčka. Ta punčka je šivala ruto. Ko so Tine in njegovi prijatelji odšli, je deklica zašila ruto in odhitela k dvema miškama, ter rekla naj jo v žlici odpeljeta do reke, da bi popila malo vode. Ko sta jo miške pripeljali do reke, je punčka spila vodo. Kar naenkrat je iz reke prišla pošast. Ujela je punčko in rekla da jo bo pojedla. Nato se je punčka spomnila, da ima v žepu veliko ruto. Dala ji je ruto in pošast jo je spustila. Nekega dne je punčka videla Tineta in mu dala majico in hlače. Tine se ji je zahvalil in rekel da lahko živi pri njemu.

Mija Bevc, 3. b

(od leve proti desni) Aiša Huremović, Iris Novak, Mari Lenko, Žiga Mazej, Zala Osojnik, Glorija Anželak

Z MALIM VOLKOM SEM PREŽIVELA NOČ V GOZDU

Nekoč predavnimi časi sem na travniku srečala Malega volka. Spoprijateljila sva se. Vprašal me je, če greva zvečer v gozd gledat zvezde. Odgovorila sem, da bi jih z veseljem šla gledat.

Odšla sva v gozd. Mali volk mi je pokazal, kje živi. Ulegla sva se in gledala zvezde. Zelo sva bila utrujena in sva zaspala. Ponoči se je Mali volk prebudil. Videl je, da prihaja velik medved. Hitro me je zbudil, da bi zbežala. Skrila sva se za veliko skalo. Spomnil se je načrta, da izkopljeva veliko luknjo in nanjo dava veje in preprogo iz listja. Medveda sva zvalila v past in ga pustila v njej.

Sklenila sva, da ne greva nikoli več v gozd. Mali volk pa se je preselil v našo garažo.

Glorija Anželak, 3. b

Z MALIM VOLKOM SEM PREŽIVEL NOČ V GOZDU

Ko sem se zbudil, sem se odločil, da grem v gozd. Na travniku sem srečal malega volka. To noč sva skupaj prespala v gozdu. Zato ker je majhen volk pogrešal velikega. V gozdu je bilo lepo. Ker sem prvič prespal v gozdu me je bilo tudi malo strah. Drugi dan sva odšla iskati velikega volka, a ga nisva našla. Hitro sva odšla po očka in očka je pogledal za veliki hrast in ga našel, ko je spal.

Žiga Jelen, 3. b

Z MALIM VOLKOM SEM PREŽIVELA NOČ V GOZDU

Nekoč sva z babico odšle v gozd. Odvezala se mi je vezalka. Zavezala sem si jo, ko je iz grma prišel volk. Povedal mi je, zakaj bi rad, da sva prijateljca. Vprašal me je, če bi jutri zvečer prišla na isti kraj, kjer sva se spoznala. Rekla sem, da lahko.

Ko sva prišla v gozd, je začelo močno pihati. Na tleh sem zagledala kačo. Prestrašila sem se tako močno, da sem hotela splezati na drevo. Potem mi je Mali volk povedal, če srečam kačo, naj se obrnem in grem v stran. Odločila sva se, da bova raje odšla na sladoled.

Mija Bevc, 3. b

Z MALIM VOLKOM SEM PREŽIVELA NOČ

Nekoč sem v gozdu srečala Malega volka. Odločila sva se, da bova prespala v gozdu, ker je bilo lepo. Zvečer sva se dobila pod starim hrastom. On je prinesel šotor, jaz pa penice in spalni vreči. Poiskala sva palice in zakurila ogenj. Odprla sva penice in jih nataknila na palice. Čez nekaj časa, so penice izginile. Očitno jih je odnesla veverica ali pa lisica. Ustrašila sem se, saj sem mislila da jih je ukradel medved. Takrat pa sem se spomnila, da mi je mama v nahrbtnik dala hrenovke. Vzela sem jih in dala Malemu volku. Dogovorila sva se, da bova vsako leto, en dan prespala v gozdu.

Mari Lenko, 3. b

V GOZDU Z MALIM VOLKOM

Nekega sončnega dne, ko sem šla iz šole, sem na poti srečala malega volka. V torbi sem nosila zemljevid Šoštanja, ker smo se učili o domači okolici. Odločila sva se, da bova šla v gozd, ker je bilo lepo vreme. V gozdu je bilo temno, mrzlo, listi na drevesih so šumeli in slišala se je voda v potoku. Kar naenkrat pa sva se izgubila. Rešitev je bila, da sva pogledala na zemljevid. Volk pa je, ne vem zakaj, nosil s seboj kompas. Tako sva prišla srečno domov in sklenila sva, da bova drugič šla v gozd s prijateljci ali s starši.

Zala Osojnik, 3. b

Z MALIM VOLKOM SEM PREŽIVEL NOČ V GOZDU

Pred enim letom sva se z volkom srečala v trgovini Hofer. Tam sem kupoval svinjsko meso, ki ga je mama potrebovala za golaž. Volk pa si je ogledoval hladilnike z mesom. Kupil sem iskano in plačal še volku zrezek. Tako sva postala prijateljca.

Mali volk je predlagal, da bi šla v gozd nabirati gobe. Dogovorila sva se, da se dobiva ob 17. uri pri tej trgovini. Od tam sva se odpravila v gozd.

Dobila naju je tema. Mali volk se je prestrašil. Jaz sem se opogumil in ga dvignil. Nesel sem ga iz gozda na jaso. Tam sva tudi prespala. Zjutraj sva se zbudila.

Sklenila sva, da nikoli več ne bova šla v gozd. Volk se je preselil v našo lopo. Jaz pa sem mu z veseljem pekel zrezke.

Žiga Mazej, 3. b

(od zgoraj navzdol) David Berendika Kajba, Aiša Huremović, Mija Bevc, Glorija Anželak

PESEM

OGNJIŠČE JE POSEBNO GLEDALIŠČE,
KJER PIŠČE IŠČE ZELIŠČE
POLEG TEGA TUDI MRAVLJIŠČE.

Jera Menih Dokl, 3.b

PESEM

Križišče, ki postane drsališče
na njega gre pišče
in mu spodrsne v gledališče,
tam je plesišče
In predstava bojišče,
ki postane ognjišče
Na koncu pa se spremeni v prelepo dvorišče.

David Berendika Kajba, 3.b

(od leve proti desni) Zala Osojnik, Mari Lenko, Iris Novak

4. RAZRED

ČAROVNIŠKA ŠOLA

Nekega dne je mala čaravnica Sanja hotela v pravo šolo. Starša pa ji nista dovolila. Na koncu sta jo vseeno vpisala v šolo. Ampak ne v navadno šolo, temveč čarovniško šolo. Sanja se je jezila, ker je nista vpisala v navadno šolo. Naslednji dan pa je vseeno šla v šolo. Ko je vstopila v razred, so vsi strmeli v veliko škatlo sredi učilnice. Naenkrat je škatla izginila. Tam, kjer je bila škatla je zdaj stala učiteljica. Predstavila se je in ime ji je bilo Prekla. Sanji se je zdelo to ime zelo smešno, saj je to tanka visoka palica. Šolski zvonec je zazvonil in začeli so s poukom. Učiteljica jim je razdelila čarobne palice. Zamahnili so s paličicami in pred njimi so nastale bilke. Ko se je pouk končal, je učiteljica naročila, da prinesejo metle. Sanji se je zdelo čudno, zakaj metle. A vseeno jo je prinesla. Naslednji dan so vsi prinesli metle. Dobili so baklo in cokle, ter jih spremenili v prah. Ta prah so namazali na metlo in metle so začele leteti po učilnici. Ko so metle umirili, so se naučili čarati s čarovniškimi krogli. Doma sta starša vprašala, kako se ima v šoli. Sanja je veselo odgovorila, da je čarovniška šola super.

Nuša Medved, 4. b

KROGLA ŽELJA

Nekoč je živela deklica, ki je bila visoka, zato so jo vsi klicali Prekla. Bila je obuta v cikle in v rokah je držala baklo. Ko je šolski zvonec zazvonil je hitro stekla na travnik k mami. Tam na travniku je bilo veliko bilk. V travi je našla kroglo na kateri je pisalo, krogla želja. Peti dan je imela nastop v kegljanju. Na tekmovanju je zaprla uči in zakotalila kroglo želja proti kegljem. Zaželela si je, da bi zmagal in postala bogata. Ko je odprla oči so se vsi keglji, razen enega, podrli. Zadnji se je začel majati in na koncu je padel. Zmagala je! Za dobro uvrstitev so ji priredili zabavo in zaigrali na orgle. Po koncu zabave je, prišla čistilka in z metlo vse očistila.

Pia Pušnik, 4. b

POSPRAVLJANJE NA PODSTREŠJU

Deklica Neža se je z očkom odločila, da bosta v soboto pospravila podstrešje. Ko je prišel ta dan, sta se odpravila. Tam je bilo polno prašnih škotel. Neža je pogledala v eno izmed njih. V njej je bila bakla. Očka ji je rekel, da naj malo počaka in prinese metlo, da bosta lahko pometla podstrešje. Ko sta pospravila in pometla, je Neža vprašala očka, če lahko pogledata škatle. V eni je bila velika steklena krogla. Neži je bila zelo všeč. Očka ji je rekel, da jo lahko obdrži. Neža si jo je odnesla v sobo. Očka je iz pospravljenega podstrešja prinesel bilko in jo postavil na mizo. Vsi prijatelji, ki so prišli na obisk so rekli, da je njena steklena krogla zelo lepa.

Ula Ramšak, 4. b

NENAVADNA DOGODIVŠČINA

Med poletnimi počitnicami je šola običajno prazna, vendar se je v njej nekaj čudnega dogajalo. Nesla sem knjige v tajništvo, ker je bila knjižnica zaprta. Na hodniku sem opazila škatlo in se mi je zdelo, da se premika. Od nekod sem zaslišala srhljivo glasbo. Presenetila me je čarovnica, suha kot prekla, ki je letela na metli, v rokah pa je držala kroglo za prerokovanje. Kljub temu da me je bilo strah, sem jo prosila, naj pogleda v kroglo, kaj bom, ko bom velika. Zlobno se je zakrohotala in rekla, da bom mojstrica igranja na orgle. Zahvalila sem se ji, ona pa se je začarala v gorečo baklo, s katero je požgala vse bilke. Obula sem si cikle, da bi pogasila bilke. Nato me je iz sanj prebudila budilka in me opomnila, da me čaka naporen šolski dan.

Maja Kedačič, 4. b

MAJA ODIDE ŽALOSTNA OD DOMA

Nekega dne je Maja praznovala rojstni dan. Njena mama ji je pripravila torto in ji naredila vabila za njene sošolke in sošolce. Maja pa je ta čas odpirala darila, ki jih je dobila od staršev in babice ter dedka. Maja je od staršev dobila škatlo in v njej velike orgle. Od babice in dedka pa oranžno kroglo za kegljanje, saj je bila Majina najljubša barva oranžna. Obeh daril je bila Maja zelo vesela. Nove orgle za nastop, ki ga bo predstavila glasbena šola, katero obiskuje Maja. Tudi oranžno kroglo za kegljanje je potrebovala za tekmovanje v kegljanju. Nato pa je Maja odšla v šolo in razdelila vabila za rojstni dan. Vsi so jo začudeno gledali, ker je bila zelo čudno oblečena. Na svojih nogah je imela obute cokle, njena majica pa je bila zelo raztrgana in še niti malo ni dišala, ampak je imela zelo neprijeten vonj. Vsi so ji govorili, da je prekla. Potem pa je Maja odšla domov in začela jokati. Maja je vzela svojo baklo in odšla daleč v gozd. Tam se je Maja usedla na štor. Začelo se je temniti in Maja je zaspala. Naslednji dan pa je mimo prišel Majin sošolec Jure. Vprašal jo je, kaj je narobe. Maja pa mu je odgovorila, da ji vsi v šoli govorijo, da je prekla. Jure ji je rekel, da jo pospremi domov, da se pogovori z mamo. Maja mu je odgovorila, da lahko gre z njo domov samo, če ji bo lahko pomagal prirediti njeno rojstnodnevno zabavo. Jure pa ji je rekel, da ji z veseljem pomaga. Nato sta odšla proti domu in Maja je na poti pobirala bilke za svojo mami. Ko pa sta prišla domov, je mami vprašala Majo, kje je bila tako dolgo. Maja ji je odgovorila, da so jo vsi v šoli zafrkavali, da je prekla. Mama ji je obljubila, da se bo pogovorila z učiteljico. Maja je bila zelo vesela. Nato pa je odšla v posteljo in zaspala. Naslednji dan pa je Maja s prijatelji praznovala svoj rojstni dan. Vsi njeni prijatelji so prišli in jo občudovali, saj je imela na sebi srebrno zlato obleko. Jure pa je bil zelo navdušen, saj ji je to obleko kupil on za rojstni dan. Majina mami se je pa pogovorila z učiteljico. Maja in njeni sošolci so se igrali kavboje, metle pa so bile njihovi konji. In tako so se Maja in njeni sošolci zelo zabavali.

Ajda Stropnik, 4. b

DOBRODOŠLICA

Nekoč je živela čarovnica Čirimbara. Bila je mlada, moderna in suha, kot prekla. Odločila se je, da bo nadaljevala šolanje. Prijavila se je na tečaj o novem čaranju. Obula je cokle v katerih je dremuckal njen maček Hlaček, ki se je pošteno prestrašil. Zajahala sta metlo in odletela do čarovniške šole. Pred šolo so gorele bakle, saj je bila noč in čarovnice se učijo ponoči. Zbranih je bilo veliko mladih čarovnic. Za dobrodošlico so veselo igrale na orgle, pele in skakale. Nato so odšle v učilnice, kjer jih je na njihovi mizi čakala čarobna krogla in škatla v kateri je bila čarobna bilka. Čarovnica Čirimbara je bila vesela, da je zopet v družbi prijateljic, s katerimi se bodo naučile še marsikaterih novih čarovniških vragolij.

Ajda Hribar, 4. b

Matic Konovšek, 4. c

Lara Katarina Tajnšek, 4. b

Projektno delo pri Izbirnem predmetu NEMŠČINA

Enhomtschkatelblofuh

Mein Fantasetier heißt Enhomtschkatelblofuh
 Es hat den Kopf wie eine Katze.
 Es hat Ohren wie ein Hase.
 Es hat den Schwanz wie ein Fisch.
 Es hat Arme wie eine Katze.
 Es hat den Körper wie ein Schmetterling.
 Es hat das Horn wie ein Einhorn.
 Es hat Beine wie ein Vogel.
 Es kann fliegen und laufen.
 Es kann nicht schwimmen.
 Es ist böse.

Nika Skornšek, 4. a

Mein Fantasietier

Mein Fantasietier heißt Katervogel.
Es hat den Kopf und Augen wie eine Maus.
Es hat die Nase und den Mund wie eine Katze.
Es hat den Bauch wie ein Schaf.
Es hat Beine wie ein Huhn.
Es hat Haare wie ein Mensch.
Es hat Arme wie ein Frosch.
Es hat Ohren wie ein Eichhörnchen.
Es hat das Horn wie ein Einhorn.
Es hat Eiern wie ein Phau.
Es kann fliegen, schwimmen und klettern.
Es kann rennen und Feuer speien.
Es ist klein und freundlich.

Ajda Stropnik, 4. b

Mein Fantasietier

Mein Fantasietier heißt Gishunkatsrefarogbra.
Es hat die Zunge wie ein Hund, Ohren wie eine
Katze, das Gesicht und den Hals wie eine Giraffe,
den Körper wie ein Fuchs, Beine wie eine
Spinne, Flügel wie ein Vogel und den Schwanz
wie ein Krokodil.
Es kann rennen, klettern und fliegen.
Es kann nicht schwimmen und Feuer speien.
Es ist freundlich, groß und angsteinflößend.
Ist es nicht lustig?

Lara Katarina Tajnšek, 4. b

Ajda Breznik, 5. d

Tanja Kranjc, 5. d

Urška Gavez, 4. b

Albana Xhoxhaj, 4. a

5. RAZRED

SKRIVNOSTNO OGLEDALO

Nekega dne, se je nek razred odločil, da si gre ogledati vilo, v kateri je včasih živela bogata družina.

Ko so prispeli do vile, so si najprej ogledali vrt, nato pa so odšli v notranjost vile. V skupini sta bili dve deklici, ki sta bili še posebej radovedni. Ko je skupina prišla v sobo, kjer naj bi bila nekoč knjižnica, sta deklici kar planiki k ogledalu in si ga ogledovali. Ko je skupina že odšla iz sobe, sta še bolj zavzeto raziskovali. Dvignili sta prevleko z ogledala, pa se ni nič zgodilo. Ko sta že nekaj časa strmeli v ogledalo, je Laura ugotovila, da ima rdeč obraz in meglene noge. Klara pa je nenadoma ugotovila, da se je v ogledalu videla kako pada, ampak v resnici ni. Deklici sta najprej pomislili, da je ogledalo prekleto, ko pa sta se vračali k skupini, sta v knjižnici zaslišali čuden zvok, zato sta se v knjižnico vrnili in tam opazili duha. Zbežali sta k skupini. Ko sta ugotovili, da padeč pomeni smrt, rdeč obraz kri in megla duh sta še enkrat šli v knjižnico in Laura je opazila, da kaže ura 8:03. Klara je v kotu knjižnice odkrila sprehajalno palico od lastnika, na njej pa je bil podpis njegovega sina. Hitro sta odšli v sobo s prazgodovinskimi viri, pod številko 8 in 3 pa sta našli konico noža in zarjavelo trdno sponko za držalo noža. Klara je razrešila skrivnost, da je duh pred ogledalom v sobi s prazgodovinskimi viri ubil neko osebo z nožem, zato je bilo videti povsod polno krvi. Laura se je spomnila, da sta najprej mislili, da je bilo ogledalo prekleto, kar se je izkazalo, da je bilo res. Nato sta že spet opazili duha, ki je bil zelo strašen. Ko ju je želel odvesti nekam v neznano, sta deklici zbežali in ugotovili, da jima duh sledi. Tekli sta kakor hitro sta lahko. Ko sta komaj zbežali pred njim in prišli do sošolcev v prvo

nadstropje vile sta opazili, da se vsi razstavljeni kipi tresejo. Laura je nato zagledala vrata otoške sobe, ki so se ji zdela sumljiva, ker so bila sprva zaklenjena, pred njunimi očmi pa so se odklenila in odprla. Deklici sta vstopili v sobo in opazili, da je notri polno starih igrač in različnih stvari od družine. Raziskovali sta naprej in našli skice od nekakšnega tunela. Klara je že bila v tej vili Laura pa še ne, zato je Klara takoj prepoznala, da je ta predor v kleti. Odpravili sta se v klet in odkrili skrivni predor, tako da sta potegnili za skrivnostno ročico. Deklici sta ugotovili, da so v predoru slike iz bližnje vile, ki je bila pred leti opljenjena. Ker sta se prestrašili, sta hitro odšli povedati to spremljevalki. Ko so skupaj pohitele k predoru je bil predor spet zaprt. Na srečo pa sta Laura in Klara vedeli, kje je skrivnostna ročica in potegnili zanj in predor se je spet odprl. V predoru so vse tri videle duha, kako je odhajal proti koncu predora. Spremljevalka ju je pohvalila ter hitro sporočila to ostalim spremljevalcem, ki so potem novico sporočili županu.

Župan je bil zelo šokiran, ko je ugotovil, da sta dve dvanajstletnici odkrili predor, ki so ga strokovnjaki dolga leta zaman iskali. Tako sta se deklici zapisali v zgodovino in še danes odkrivata nove zanimive skrivnosti.

Lana Jutriša, 5. a

IZOLACIJSKE ŠKATLE

Danes smo imeli tehniški dan, ki je bil povezan z izolacijskimi materiali.

Izdelovali smo škatlo, ki smo jo obložili s stiroporom.

Najprej smo si pripravili material. Nato smo zapognili vse robove škatle. Sledilo je lepljenje. Ko se je lepilo sušilo, smo izmerili ustrezne dolžine stiropora in ga izrezali na posebnem rezalniku za stiropor. Nato smo stiropor prilepili in škatle še dodatno okrasili.

Delo je bilo zanimivo.

Urban, Jošt, Lovro, 5. b

Izdelava škatel se mi ni zdela težka. Najprej smo morali iz tršega papirja s prepogibanjem sestaviti škatlo. Ko smo jo sestavili, smo zalepili robove. Nato je prišel na vrsto stiropor. Natančno je bilo treba meriti in nato izrezati dele. Vse dele smo nato nalepili v notranjost škatle. Na koncu smo škatlo lahko poljubno okrasili. Meni je delo šlo zelo dobro od rok.

Veronika, 5. b

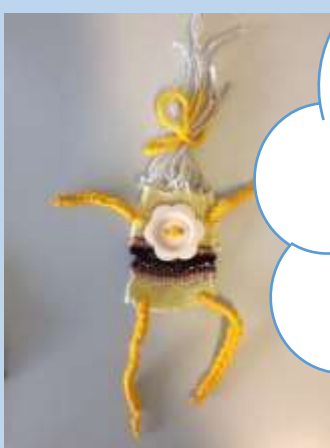

POŠASTKO

Pri gospodinjstvu smo izdelovali pošastke. Urili smo spretnost tkanja, šivanja, kvačkanja in vezenja.

Najprej smo okrog kartona napeljali osnovo za tkanje. Tkali smo lahko z različnimi barvnimi nitmi. Ko smo s tkanjem končali, je prišlo na vrsto kvačkanje rokic in nogic. Pri tem delu je bilo kar nekaj težav, saj nismo še nikoli kvačkali. Končno nam je uspelo, da smo lahko noge in roke prišili na pošastka. Sledilo je šivanje velikega gumba. Tudi tu smo se morali pošteno potruditi, da je bil gumb prav in čvrsto prišit. Tisti, ki so bili bolj spretni, so lahko potem še izvezli črko svojega imena in priimka.

Enis, Jeton, Nikola, 5. b

IZDELOVANJE POŠASTKA

Nekega dne nam je učiteljica Bojana povedala, da bomo izdelovali pošastka. Potrebovali smo volno, iglo, kvačko, gumb. Delo je bilo zahtevno, a z vloženim trudom nam je vsem uspelo in nastali so lepi in zanimivi pošastki.

Nik, Tadej, 5. b

Ob izdelovanju pošastkov pa je nastalo tudi nekaj domišljjskih besedil:

KRAJA LIZIK

Sva učenki Tia in Lejla, ki imata hudo domišljijo, ki je povezana z našimi pošastki. Ustvarjali smo celih šest ur. V kotel smo vrgli volno, kvačko, šivanko, gumb in kanček zlobe. Iz vseh sestavin sta nastala dva zlobna pošastka, ki sta otrokom rada kradla lizike. Ta dva pošastka sta Krofek in Cofek. Učiteljica ju skuša ustaviti, saj se boji za usodo lizik. Zagrozi jima z negativno oceno, ampak pošastka to ne ustavi. Pošastka sta učiteljici vzela vse »lizike za nadarjene učence«. Učiteljico je to zelo razjezilo. Končno sta se pošastka omehčala in priznala, da sta pojedla vse lizike. Obljubila sta, da bosta kupila nove lizike za vse otroke.

Lejla, Tia, 5. b

POŠASTKI NA BEGU

Otroci so pridno in zavzeto izdelovali pošastke celih šest ur. Ko so z delom končali, so pošastke pošpravili v škatle in odšli domov.

Pozno ponoči se je ena škatla odprla. Ven je skočil pošastek Grega, ki je imel na roki uro. Druge škatle so se odprle. Prva je ven skočila Lia. Grega je bil totalno zatreskan v njo. Prišlo je še nekaj pošastkov: reševalec Medo, astronaut Leo, vzgojiteljica Manca, punčka Tina. Imeli so hudo zabavo. Ko je bilo konec zabave, so zaslišali korake. Hitro so skočili v škatle, a v paniki niso bili pozorni, če so škatle prave.

Ko so otroci odprli svoje škatle, so bili zelo prešenečeni, saj niso našli svojih pošastkov. Z učiteljico so se dogovorili, da bodo čez nekaj dni neši pošastke domov.

Pošastek Grega je naredil načrt za pobeg. Ponoči, ko ni bilo nikogar v bližini, so se pošastki zbrali, odprli okno ter poskakali ven. Na bližnjem hribu jih je čakala raketa, ki jo je vozil astronaut Leo. Peljal jih je na planet pošastkov. Tu so potem živeli v miru in zadovoljstvu. Verjetno so še danes tam in nas od daleč opazujejo.

Živa, Ela, 5. b

VELIKONOČNE VREČKE

V šoli smo 19. 4. izdelovali velikonočne vrečke. Najprej smo iz škatel vzeli material. Nato smo velika kosa blaga zarobili. Če smo hoteli, smo lahko na blago narisali velikonočni motiv. Potem smo na vrečko prišli ročaja in gumb. Nazadnje smo oba kosa blaga zašili, da je nastala vrečka.

Urban, Jošt, 5. b

ZAJČEK IŠČE SVOJO VELIKONOČNO VREČKO

Velikonočnega jutra se je zajček zbudil in ugotovil, da njegove priljubljene velikonočne vrečke ni. Šel je v gozd do koče in potrkal. Tam je bila stara želva. Povedala mu je, da je videla senco, ki je šla mimo njene koče v hribe. Zajček je šel na pot v hribe. Prišel je na Triglav in bil zelo izčrpan. Odločil se je, da si malo odpočije. Ko je sedel, je opazil nekaj belega. Šel je bliže in zagledal svojo priljubljeno vrečko. Bil je tako vesel, da je poskočil. Pri tem pa se je spotaknil ob kamen in se skotalil v dolino. Tam je našel velikonočne pirhe, jih vzel in zbežal domov.

Žiga, Vladislav, 5. b

VILA MAYER

Bil je 23. april, z razredom smo se odpravili v Vilo Mayer v Šoštanju. Pred vhodom nas je počakala vodička Špela in nas prijazno povabila v notranjost vile. Tam nam je pripovedovala o družini Mayer in nam pokazala zanimive predmete iz preteklosti. V kleti smo bili navdušeni, saj se nam je dozdevalo, da je tam skrivni predor. V kleti smo sestavljali zanimive sestavljanke. Bilo je Super.

Špela, Maša, Kassandra, Nina, 5. b

Vila Mayer

Nekoč živel en Mayer je,
imel prav svojo vilo je,
v njej živela njegova družina je.
Z razredom enkrat tja smo šli,
tam Špela vodnica je bila,
veliko nam je pokazala.
Ta vila veliko skrivnosti še ima,
doslej jih Špela še ne pozna.

Nino, Nik, Jeton, 5. b

PESMICA O POZOJU

Na kmetiji stara gospa živila je,
ki petelina sedemletnega redila je.
Ta petelin nekoč jajce znesel je,
pa padlo v podzemno jezero je.
Iz njega prišel je Pozoj,
za njim pa jezero takoj.
Vse ljudi prestrašilo,
cel Šoštanj je poplavilo.
Mohor in Fortinat sta zapornika,
ki veliko luknjo izkopljeta.
Tako voda odtekla je,
Šoštanj postalo mesto je.

Enis, Nik, 5. b

Vladyslav Stankov, 5. a
 Medea Štakne, 5. d
 Ula Berložnik, 5. c

Veronika Port, 5. b

Manca Jevšnik, 6. c
 Denisa Shala, 6. b

PRVOMAJSKE POČITNICE

V jezeru smo plavali,
 In s čolnom jadrali,
 pico jedli in plesali,
 malo pili skakali.

Vozili se po Avstriji,
 k prijateljem odšli,
 nazaj v Slovenijo
 k babici.

V kinu filme gledali,
 s prijatelji hodili,
 hrano naročili
 ter se veselili.

Otoček raziskali,
 se zabavali,
 skakali po reki
 ter malo se zmočili.

Živa, Lejla, 5. b

PRVOMAJSKE POČITNICE

Med prvomajskimi počitnicami smo se zelo zabavali. Z mojim prijateljem sva se po gozdu lovila s kolesi in se zelo smejala. V sredo je Lovro prespal pri meni in tam ostal do četrta zvečer. V petek me je Lovro poklical in mi povedal, da se je pri meni imel zelo dobro.

Po kosilu smo šli z družino na obisk k moji babici. Vrnili smo se pozno zvečer.

Naslednji dan sem pomagal očetu pri različnih kmečkih opravilih.

V nedeljo je spet prišel Lovro in sva se znova šla vozit s kolesom.

Prvomajske počitnice so bile zelo zanimive.

Klemen, 5. b

POČITNICE

Moje počitnice so bile zanimive. V petek smo šli v Bosno. Potovali smo zelo dolgo. Pri sorodnikih smo gledali film, s stricem sem igral šah, igral sem igrice. V torek sem šel k frizerju, da me je postrigel.

V soboto smo se vrnili v Slovenijo. V Bosni mi je bilo lepo.

Nikola, 5. b

ZAKLJUČNA EKSKURZIJA

Letos smo na zaključno ekskurzijo odšli v Šempeter v Savinjski dolini. Tam smo si najprej v muzeju na prostem ogledali grobnice Rimljanov, ki spadajo med najpomembnejše in najlepše ohranjene spomenike rimske dobe v Sloveniji in srednji Evropi. Vsaka grobnica pripoveduje svojo 2000 let staro zgodbo o življenju Rimljanov na naših tleh.

Nato smo pot nadaljevali proti jami Pekel, kjer smo najprej z gozdarjem odšli na lepo urejeno gozdno učno pot, ki je speljana okrog jame Pekel. Gozdar nam je na zanimiv in poučen način pripovedoval o gozdu, rastlinah, ekologiji, živalih, krasu in kraških pojavih. Pot je opremljena z zanimivimi informativnimi tablami.

Na koncu smo si ogledali še kraško jamo. Stara je več kot tri milijone let. Pozimi, ko je zunanja temperatura nižja od temperature v jami, se iz vhoda včasih kadi. Zato so se naši predniki jame bali in so ji dali ime jama Pekel.

Že na vhodu nas pričaka podoba vraga. Skozi njo teče potok Peklenščica. Jama je razdeljena na dve etaži. V njej je čudovit podzemni slap, ki je visok štiri metre. Zgornji del jame krasijo raznolike kapniške oblike. V jami smo lahko videli rakce, netopirje in še druge manjše živali.

Naša ekskurzija je bila zelo zanimiva, saj smo izvedeli veliko novega.

Učenci in učiteljica, 5.b

Eva Vodušek, 5. d

Medea Štakne, 5. d

Larisa Ibralić, 5. d

Valerija Stropnik, 5. d

Emma Zupanek, 5. d

Medea Štakne, 5. d

Žan Mikek, 5. d

Ajda Breznik, 5. d

Valerija Stropnik, 5. d

Medea Štakne, 5. d

Maša Urbanc, 5. d

HIMNA 5.D

Mi smo 5.d,
nas 24 je.

Učiteljica Jožica nas uči,
kdaj pa kdaj na nas se razjezi,
velikokrat pa nas razveseli.

Matic sramežljiv je, a učiteljicam rad zgovarja se.

Tijan važi se, vedno v modi je.

Ajda veliko potuje in ostalim sošolcem svetuje.

Lan samovšečen je, punc pa pritegne ne.

Aljaž na stroje se spozna, šola mu je muka.

Tankica iz Makedonije je, slovenščina ji odlično gre.

Larisa veliko se smeji, odbojka ji leži.

Ema pridna učenka je, med poukom pa rada pogovarja se.

Tanaja na nogah rada sedi, med poukom peresnico barva si.

Žan na avte se spozna, rokomet rad igra.

Luka rokometaš je, v šoli pa muči se.

Mai s kolesom divja, med poukom pa k Ajdi špega.

Tian fortnite igra, zato ga šola ne zanima.

Nai nogometaš bi rad postal, se s šolo ne bi ukvarjal.

Anže popraviti zna vse, a od telefona odvisen je.

Tia sramežljiva je, z ocenami ji dobro gre.

Manca hokej in klavir igra, tudi motor voziti zna.

Valerija nova učenka je, dobro giba se.

Medea oboo in rokomet igra, oboje dobro obvlada.

Žana pa odbojkašica je, šoli posveča se.

Maša dobra jahačica je, velikokrat pade in poškoduje se.

Tibor gasilec je in tudi harmoniko rad razpre.

Eva o zgodovini veliko ve, z levico lepo zapiše vse.

Ema v šoli pridno se uči, zraven pa še italijansko govori.

Projektno delo pri izbirnem predmetu NEMŠČINA

FUFROKUBIBAS

Mein Fantasiertier heißt Fufrokubibas.
Es hat Hörner wie eine Kuh, Flügel wie
eine Biene, die Rüstung wie eine Schild-
kröte, den Schwanz wie ein Fuchs, Ohren
wie ein Bär, den Kopf wie ein Pferd,
Hände wie ein Affe, Beine wie ein
Frosch.
In seinen Händen trägt er Himbeeren.
Es kann fliegen und springen. Es kann
nicht Feuer speien und schwimmen. Es
ist freundlich
und nicht schön.

Larisa Horalić, 5.d

EULSPINNSCHAFFISTRAGWOL

Mein Fantasiertier heißt Eulspinnschaffistragwol.
Es hat den Kopf wie ein Wolf.
Es hat Beine wie ein Wolf und ein Bär.
Es hat Augen wie eine Spinne.
Es hat Flügel wie eine Eule.
Es hat die Flosse wie ein Fisch.
Es hat den Körper wie ein Schaf.
Es kann rennen, schwimmen, fliegen...
Es kann nicht klettern.
Es ist freundlich, groß und schön.

Monica Štopnik 5.D.

MEIN FANTASIE TIER

Mein Fantasietier heißt Kinnhörnchenschmaak.
Es hat Augen wie ein Panda, die Schnauze wie ein Fuchs, genau
wie der Löwe, den Kopf und Ohren wie ein Reh, den Körper und
die Rückung wie eine Schildkröte Flügel wie ein Vogel, den Schwanz
wie ein Kätzchen, der wie ein Regenbogen aussieht.
Es kann rennen, schwimmen, fliegen, sich verstecken und verstecken.
Es kann nicht rennen, klettern, fliegen, springen und
unhöflich sein. Es ist freundlich, lässig und immer wieder gut gelaut.

von Udoček, 5. d

6. RAZRED

DOGODIVŠČINE V ŠOLI V NARAVI...

PRAVLJIČNA TEKMA

V četrtek ... Vsi smo si naredili posebne tekmovalne brezrokavnike. Dobila sem številko 37. Odpeljali smo se do vlečnice, ki nas je peljala na vrh. Tam smo se postavili v vrsto. Pred menoj je bilo samo še nekaj tekmovalcev. Tedaj me je zgrabila panika. Postala sem zelo živčna, noge so se mi tresle in bilo me je strah. Preden sem startala, sem si v mislih rekla, da mi bo uspelo. Pognala sem se in zavijala okoli količkov. Imela sem občutek, kot da sem Ilka Štuhec. Bližala sem se zadnjemu zavoju, ko se je zapletlo. Sploh ga nisem mogla narediti. Skoraj sem že obupala, ko mi je v zadnjem trenutku uspelo. Uspešno sem prišla na cilj. Bila sem zelo vesela, ker nisem padla. Uvrstila sem se na sedmo mesto. Sedem je moja pravljica številka!

V šoli v naravi sem uživala, se imela super in se naučila veliko novega.

Živa Heindl, 6. a

ZADETEK V ČRNO

Zadnji večer šole v naravi se je dogajalo veliko zanimivih stvari, med njimi tudi podelitev nagrad za tekmovanje v pospravljanju sob. Zmagala je naša, v kateri nas je bilo deset »punc«. Zbrale smo vse točke in to je bil zadetek v črno! Ko smo izvedele, da smo prve, smo skakale od veselja. Učitelji so nam čestitali, za nagrado pa smo dobile eno uro bowlinga. Razdelile smo se v dve skupini in začele igrati. Na začetku nisem bila uspešna, čez nekaj časa pa sem kar nekajkrat podrla vse keglje v samo eni potezi. Zopet je bil zadetek v črno! Ko se je to zgodilo, sem bila srečna in ponosna.

Ta izkušnja v šoli v naravi je bila zame zanimiva in zabavna.

Eva Plešnik, 6. a

PRIČAKOVANA PESEM V NAJBOLJŠEM DISKU

Začelo se je v četrtek zvečer, ko smo lahko šli v disko. Zbrali smo se, si izbrali glasbo ter začeli nanjo plesati. Zelo smo se zabavali tudi takrat, ko smo se vse »punce« postavile v krog, se začele smejati, peti in plesati. Prijetno mi je bilo, ko sem slišala svojo najljubšo glasbo. Takrat sem plesala še z večjim veseljem, zraven sem pela, saj sem znala celo besedilo na pamet. Čeprav smo postajale utrujene, smo vztrajale in plesale dalje. Čakale smo na posebno pesem, a je niso zavrteli ...

Tega diska ne bom nikoli pozabila, saj se mi je zgodilo nekaj novega. To je bilo prvič, da sem tako plesala s svojimi prijateljicami, ki mi veliko pomenijo.

Klara Lorenčič, 6. a

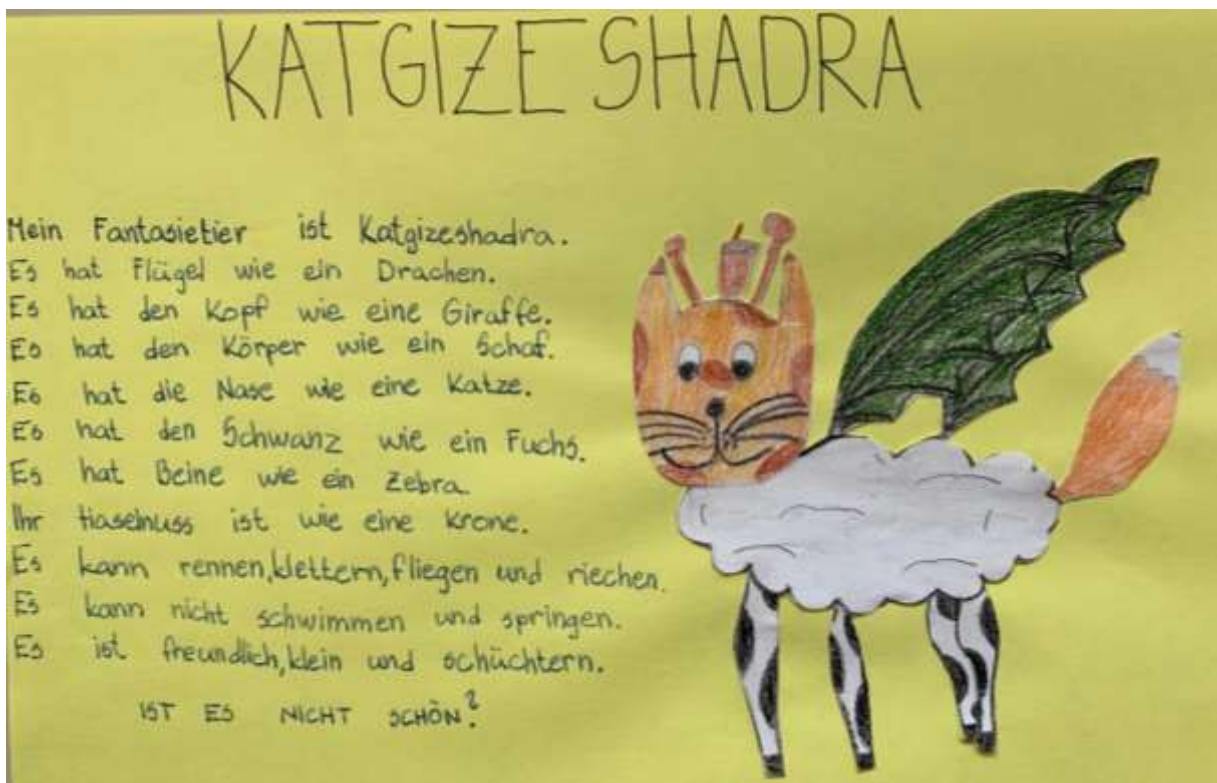

Jan Rožič, 6. b

Ditka Volk, 6. b

Tia Ana Andrejč, 6. b

Projektno delo pri Izbirnem predmetu NEMŠČINA

Neja Pergovnik, 6. c

Froelethund

Mein Fantasietier heißt Froelethund.
Es hat die Zunge wie ein Hund, es hat
Hörner wie ein Hirsch, es hat den Körper
wie ein Frosch, es hat Augen wie eine
Katze, es hat den Schwanz wie ein Python,
es hat Hinterbeine wie ein Elefant, es hat Klauen
wie ein Grottenolch.
Es kann fliegen, rennen und Feuer spielen. Es kann nicht
schwimmen und klettern. Es ist böse und
schüchtern.

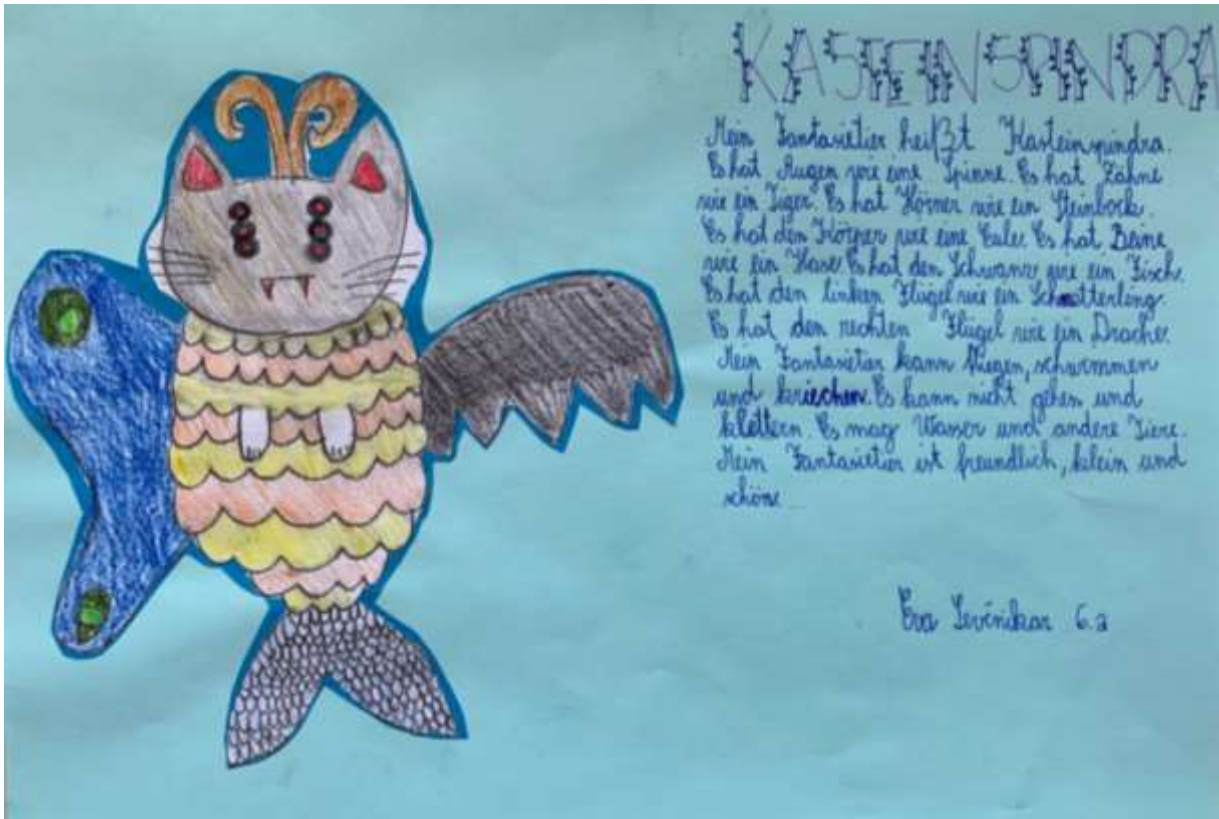
Bor Golob, 6. a

MIKAMAUS

Mein Fantasietier heißt Mikamaus.
Es hat den Kopf wie eine Maus.
Es hat den Körper wie ein Schab.
Es hat den Schwanz wie ein Affe.
Es hat Vorderbeine wie eine Maus.
Es hat Hinterbeine wie eine Giraffe.
Es kann rennen, klettern und fliegen.
Es kann nicht Feuer speien und schwimmen.
Es ist freundlich und schön.

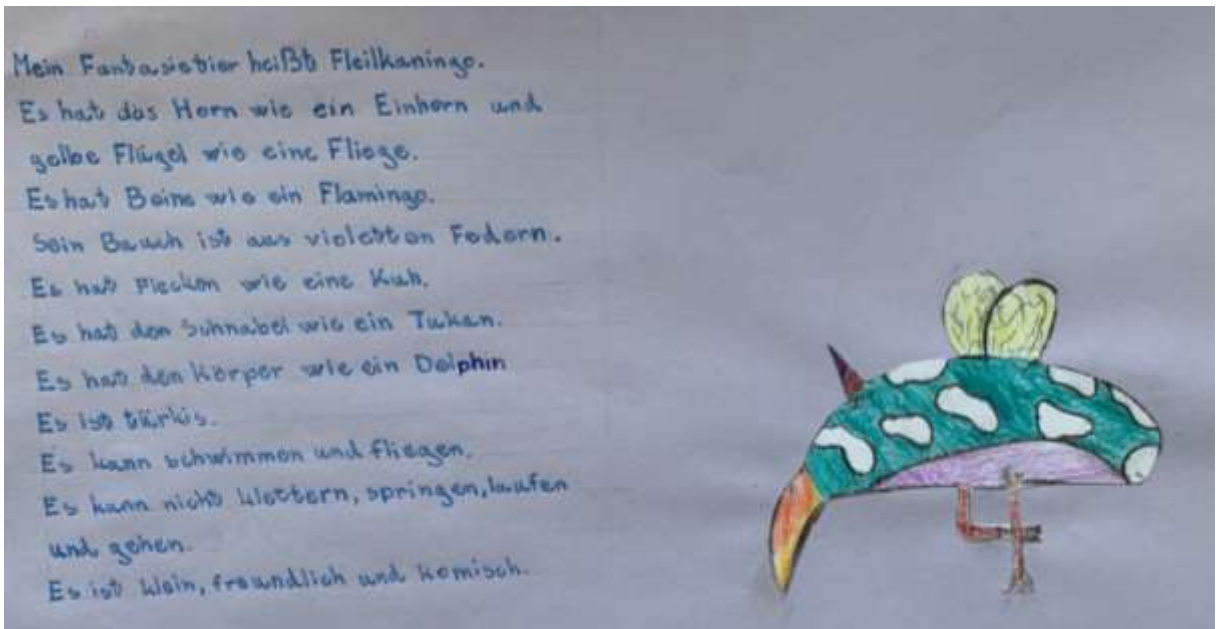
Klara Lončič, 6A

KASTENSINDRA

Mein Fantasietier heißt Kastenspindra.
 Es hat Augen wie eine Spinne. Es hat Zähne
 wie ein Tiger. Es hat Hörner wie ein Steinbock.
 Es hat den Körper wie eine Kugel. Es hat Beine
 wie ein Kanarienvogel. Es hat den Schwanz wie ein Fisch.
 Es hat den linken Flügel wie ein Schmetterling.
 Es hat den rechten Flügel wie ein Drache.
 Mein Fantasietier kann fliegen, schwimmen
 und kriechen. Es kann nicht gehen und
 klettern. Es mag Wasser und andere Tiere.
 Mein Fantasietier ist freundlich, klein und
 schön.

Das Tierchen 6.3

Mein Fantasietier heißt Fleilkonigo.
 Es hat das Horn wie ein Einhorn und
 gelbe Flügel wie eine Fliege.
 Es hat Beine wie ein Flamingo.
 Sein Bauch ist aus violetten Federn.
 Es hat Flecken wie eine Kuh.
 Es hat den Schnabel wie ein Tukan.
 Es hat den Körper wie ein Delphin.
 Es ist türkis.
 Es kann schwimmen und fliegen.
 Es kann nicht klettern, springen, laufen
 und gehen.
 Es ist klein, freundlich und komisch.

Alina Urbanc, 6. b

MEIN FANTASIE TIER

Mein Fantasietier heißt der schwarze Mörder. Es hat den Kopf wie eine Katze. Es hat die Hörner wie ein Hirsch. Es hat das Horn wie ein Einhorn. Es hat den Hals wie eine Eule. Es hat das rechte Vorderbein wie ein Pferd, das linke Vorderbein wie ein Adler. Es hat den Körper wie ein Hund. Es hat die Hinterbeine wie ein Wolf. Es hat die Flügel auf den Hinterbeinen. Es hat den Schwanz wie ein Löwe. Die beiden Flügel sind unsichtbar. Es ist schönes Wesen, aber unvorhersehbar, böse und gefährlich. Es ist ein aggressives Wesen. Es lebt auf den Wolken, in Höhlen, im Wald und im Feuer. Es kann fliegen, schwimmen, klettern, Feuer speien und rennen. Es kann nicht kriechen.

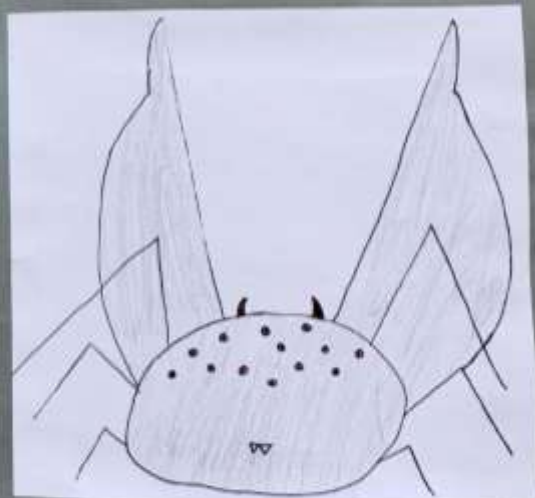

Es frisst Fleisch und andere Tiere.

Anja Kampmann, 6.c

FLEDERSPINNESTIERKÄLFERMAUS

Es hat den Körper und die Augen wie eine Spinne.
Es hat die Flügel und Zähne wie eine Fledermaus.
Es hat die Beine wie ein Käfer.
Es hat die Hörner wie ein Tier.
Sein Körper und Beine sind schwarz.
Seine Augen sind rot.
Seine Zähne sind weiß.
Seine Hörner sind dunkelbraun.
Seine Flügel sind lila-schwarz.
Es kann rennen, fliegen, klettern...
Es kann nicht schwimmen...
Es frisst andere Tiere und trinkt Blut.
Es ist gemein, gefährlich, eklig...

Eva Plešnik, 6.a

VOTLINA POD PEČO (srečanje s kraljem Matjažem)

Kar naenkrat se votlina pred mano odpre. Radovednost me vleče naprej, toda iz previdnosti se ne prenačim. Ko vstopim, sprva zaradi soja luči ne vidim ničesar. Zaradi soja luči, ki me naenkrat oblije, moram nekajkrat pomežikniti, da preženem solze. Ko se mi uči privadijo, mi zastane dih. Pred sabo zagledam jamo, ki ji ni videti konca. Stene so gladke in čiste, kot zloščene ploščice, v njih skoraj vidiš svoj odsev. Pogled odmaknem od sten in preiskujoče pregledujem okolico. Občutek imam, kot da lahko name vsak čas plane sovražnik. Toda jama je še vedno zavita v smrtno tišino. Ob misli na to, da sem sama v njej, me spreleti srh. Dlake na hrbtu se mi naježijo in začnem se potiti. Pomaknem se par korakov v notranjost in odrevenim. Zagledam senco, ki sega vse do stropa. Spominja na človeka, vendar se ne premakne niti za milimeter. Ko se prepričam mi njen lastnik ne predstavlja nevarnosti, se pomaknem še nekaj korakov v notranjost. Šele tedaj zagledam, da senca pripada okamenelemu človeku. V roki drži zdaj kamnite vile, na glavi pa ima kamnit klobuk, ki je bil nekoč slamnat. Postava pred mano kleči na raztrganih okamenelih rjuhah z veliko krpami. Pogledam okrog se be in zagledam še veliko takšnih postav. Nekatere ležijo, druge sedijo, tretje pa se naslanjajo na steno. Vse pa z enakim spoštljivim pogledom v oči, ki so vse prej kot brezsrčne, gledajo proti koncu jame. Šele tedaj tam opazim postavo drugačno od drugih. Sedi na razkošnem prestolu, nekaj žametnem. Obraz ima resen in strmi predse na kamnito mizo. Oči ima priprte, lase pa dolge skoraj do pasu. Na glavi mu kraljuje kamnita krona. Na obrazu ima že prve gubice, ki pati vlijejo še večji občutek strahospoštovanja kot sicer. Ima tudi gosto brado, ki se nadaljuje do mize in še dlje. S pogledom ji sledim okoli stebrička pod mizo in razločim, da ga je obkrožila že sedemkrat. Takrat se zavem, da pred mano počiva kralj Matjaž. Pogled mi uide k njegovim oblačilom, ki so razkošna in obdana s krznjem. Telo ima krepko, izpod plašča mu gledajo mišice. Roke mu počivajo na kolenih. Drži se vzravnano in ponosno. Nenadoma se mu oči premaknejo. Pomežikne. Zaradi strahu pozabim dihati. Pomežikne še enkrat. Tokrat se iztrgam otrdelosti in se obrnem proti izhodu ter začnem teči. Noge se mi premikajo kar same od sebe in zazdi se mi, da sem s kotičkom očesa zaznala premikanje. Ne upam si pogledati v smer od koder je prišlo, toda lahko prepoznam kmeta, ki je vstal. Nato se začne premikati vse okoli mene in občutek imam, da vsa še malo prej okamenela množica strmi vame. Čutim težo njihovih pogledov in silo, s katero me vlečejo nazaj. Začnem sopsti. Sopenje se spremeni v hropenje in kmalu se mi začne pred očmi megliti. Pred očmi se mi v megli ziba izhod in z zadnjimi močmi kar skočim skozenj. V trenutku ko sem zunaj, ves pritisk popusti in pred sabo v jasnih obrisih vidi vznožje gore. Odprtina je izginila.

Urša Sevčnikar, 7.b

MOJE ŽIVLJENJE MED TEDNOM IN VIKENDOM

Moj dan se prične ob pol sedmi uri zjutraj, ko me budilka vrže pokonci in tako vem, da se je pričel nov teden.

Mami mi preden gre v službo pripravi slasten zajtrk, brez katerega nikoli ne začnem dneva. Tako lažje zdržim do malice v šoli. Sledi umivanje zob in vse kar spada zraven. Ob sedmi uri se odpravim proti avtobusni postaji, kjer še z dvema sosedama počakam na prevoz. Moram priznati, da včasih tudi kakšno ušpičimo. Petnajst minut pred osmo zjutraj zvoni za prvo šolsko uro, in trpljenje se začne. No, ne pri vseh predmetih, pri nekaterih pa zagotovo. Kaj morem, smo si pač različni. Enim je zgodovina zanimiva, meni pač ne. Po končani zadnji uri se odpravim na avtobusno postajo pred šolo, kjer je pravi direndaj. Kosilo imam takoj ko pride mami iz službe, velikokrat pa tudi sam kaj pripomorem k temu, da je kosilo čim prej na mizi, saj se mi mudi naprej na trening rokomet, ki ga imam štirikrat na teden. Če utegnem, pred treningom naredim še nalogo, drugače me vse počaka, ko se ob šestih zvečer vrnem domov. Včasih se opravljanje naloge zavleče tudi do devetih zvečer. Odvisno koliko in kaj imam. Torej mi za učenje ne ostane nič časa. Vsaj med tednom ne. Ob devetih zvečer sem že v postelji, če pa imam pred spanjem še kaj časa, pa na telefonu odigram kakšno igro. To je moj vsakdan med tednom. Mine kot bi pomežiknil z očesom. Petek popoldne. Juhuhu, vikend je tu! Takoj po šoli imam trening. Petkov trening je zelo sproščujoč, saj se mi ne mudi domov delati naloge. Ta dan je zame res najboljši dan v tednu. Zvečer sem lahko dlje pokonci, ker vem, da me naslednje jutro budilka ne bo prestrašila. Za vikend, če nimam tekme, zjutraj zelo rad pogledam kakšno risanko. Sledi zajtrk, ki si ga velikokrat pripravim kar sam. Če je lepo vreme grem ven in si najdem kakšno zaposlitev. Včasih pomagam atiju v delavnici, včasih mami na vrtu, ali pa preprosto uživam na trampolinu pred hišo. Moram priznati, da sem ga že zelo dobro osvojil v vseh teh letih odkar ga imam. Seveda pride na vrsto tudi kakšna salta, pa ne v pričo mame, ker bi znorela. V lepem vremenu se greva z atijem vozit s kros motorjem po progi, ki je čisto blizu mojega doma. Pri tem zares uživam, mami pa malce manj, saj jo skrbi, da se nama kaj ne zgodi. Ampak tudi s tem se je že sprijaznila. Postal je celo všeč, in če ati nima časa gre ona z mano. Tako mine sobota, seveda če se nimam kaj za učiti, čeprav se vedno kaj najde. Zvečer pred spanjem grem še malo na telefon, pa ne za dolgo, ker me spanec hitro premaga. Nedelja zjutraj je ista kot dan prej. Risanke, zajtrk in svež zrak. Če pa imam napovedano kakšno kontrolno nalogo ali pa spraševanje, pa se vikend sprevrže v pravo nočno moro za celo družino.

In že je tu ponedeljek, ko gre vse od začetka. Osnovna šola in vse kar spada zraven je pač obvezna. Marija Terezija, za kaj?

Žiga Zajc, 7. b

SMARAGDNE OČI

Ptiči, ki me zjutraj zbudijo, rože in dišeč jasmin na našem vrtu; mami ziba Aido, ko se pogovarjava in se smejeva ...

... zdaj o takšni Siriji lahko samo še sanjam ... ker ... potem ...

"Aadab, zbudi se, spet gremo naprej," joka Aida. Še osem let ni dopolnila, pa že vse svoje življenje živi v tem neredu. Mamo so nekam odpeljali pred dvema letoma in zdaj od nje dobivava le še sporočila, ki jih ustno prenesejo skrbniki v taborišču; večinoma nama sporoča, da je ona v redu in da morava biti trdi kot kamen in odločni; da sva njeni rajski roži in naj najina vera ne usahne, da naju bo našla. Saj poskušam biti močna, za Aido, a ni lahko. "Daj no, pohiti," spet zakliče Aida. "Mislim, da gremo v novo taborišče."

In res gremo, v tisto najbližje meji. Tisti, ki so prvič v našem taborišču, se odločijo, da bodo potovali s tovornjakom. In to je napaka - ura ali dve vožnje v razbeljenem, zatohlem prostoru je izbira le novincev. Vsem že krvavijo stopala, pa je vseeno bolje kot vožnja. Ko prispemo, opazimo, da je tu večje in 'lepše'; vsak dobi majhno 'stanovanje'; v najinega sta bili dodeljeni še Agharid in Hayal. Hayal in jaz sva isto stari, zato morava skrbeti za najini sestri.

V taboru imamo policijsko uro, ki je od 19-ih do 5-ih. Če te 'sovražniki' dobijo po sedmi zvečer zunaj, boš skoraj zagotovo mučen, prisiljen delati ali še kaj hujšega. Zato vsi pohitimo v stanovanja, ko nam to rečejo. Zjutraj se s Hayal odpraviva po vodo; vedno mi pripoveduje zgodbe iz svoje vasi, govori o svoji materi in o veri. Ko prineseva vodo, se umijemo in gremo na zajtrk.

Zadnje čase imam občutek, kot da naju s sestro vsi tukaj gledajo in ves čas opazujejo. Zdi se mi, da za to ni logične razlage, dokler ne slišim skrbnice, ki nama običajno prenaša sporočila od mame. Danes nekaj šepetaje drugemu skrbniku tega taborišča. Vse, kar slišim, je: "Mama ... umrla ... Aida ... prosim ... prijazni ..." Ko sestavim vse to skupaj, je še kako logično.

Zvrti se mi pred očmi, vse je črno in slišim le še živčno mrmranje ljudi. Zbudim se pozno popoldne pri 'medicinski sestri', ki mi daje obhladke in me nekaj sprašuje. "Kaj?" jo vprašam, čeprav me neznosno boli glava. "Sprašujem, kaj se je včeraj zgodilo," ponovi še enkrat. "Ne vem," ji odgovorim, nato pa hitro vstanem in zajecijam: "Je mmmami, jji je mami res ...?" "Ja, žal, oprost, niso ji mogli pomagati." "Oh ..." In spet omedlim.

Ko se zbudim, nas nekam peljejo, ljudje so nervozni, a vznemirjeni obenem. Nekaj šepetajo, otroci se smeji in igrajo. "Kje je Aida?" komaj izustim. Nek skrbnik pa pravi: "Tam je, z ostalimi otroki, potem lahko prečkaš mejo z njo." Začudeno pogledam, saj nisem vedela, da smo že pri meji. Ustavimo se. Nekdo stopi na skalo in začne: "Priti čez mejo ne bo lahko! Če vam uspe, je pred vami novo in boljše življenje! Če vam ne uspe ... ste vsaj poskusili ..." Počutim se, kot da sem v kakem filmu, a sem že navajena ljudi s preveč upanja ... na žalost. Nato se naš beg začne.

Vse se vrti v počasnem posnetku. Zgrabim sestriino roko in začnem teči: "Pohiti, Aida, pohiti." Beživa, beživa, medve beživa, slišijo se streli, slišim krike ljudi, ljudje okoli umirajo, medve pa beživa, dokler ne počni tako zelo blizu ... Obrnem se in vidim otroka na tleh ... vidim dolge črne lase in zelene oči, ki se obarvajo krvavo rdeče. Prepoznam smaragdne oči in zagledam rdečo točko, kjer jo je izstreljek zadel. "Aida! Aida!" Poklekнем, ko nekdo zakliče moje ime, a se ne obrnem; v rokah držim umirajočo sestro. "Vse bo v redu," ji prigovarjam in si jo naprtim na ramena. Vse bo v redu. S sestro na hrbtu tečem in kričim, kričim na kogarkoli, ki je zadel sedemletno punčko, ki ne pozna dobrega življenja, kričim za vse, ki so izgubili življenja na tem begu in uspe mi; prišla sem čez mejo, čisto blizu je reka. Tam se ustavim in odložim sestro na tla, pogledam jo v oči in ji obljubljam, da bo vse v redu, čeprav sama vem, da to ni res. Izpiram ji rano in pravi mi: "Aadab, v redu sem, v redu bom, našla bom mamo in vrnila se bova, ne skrbi zame, vrnila se bom, rada te imam, pozabi, če sem bila jezna nate, pozabi na vse, kadar si bila jezna name, rada te imam, vrnila se bom ..." "Tudi jaz te imam rada," rečem, nato pa ji obraz do konca zbledi in neha dihati. Ni je bilo strah, vrnila se bo, Aida - vrnitev.

Ni jokala. Jaz sem jokala. Ona je tista, ki je pogumna. Jaz sem tista, ki poskuša biti. Njene oči niso izgubile smaragdne sijaja. Nekje v Turčiji sva. Dolgo kopljem jamo, v katero položim njeno negibno trupelce; delno jo zasujem, nato se umijem, se zakrijem z oblačili, ki jih imam, ter molim; potem se še enkrat poslovim ...

To je moj najpomembnejši spomin.

Zdaj ... sem starejša. Živim v Londonu, imam službo, moža, hčerko, nimam pa sestre. Zaslužila si je več, vem, da si je. Letno gremo v Turčijo, nisem pozabila, kje sem jo pokopala. Zdaj ima spodoben grob. Ko dajem spat hčerko, se zagledam v njene oči in vidim svojo sestro. Počutim se, kot da sem dobila še eno priložnost, da rešim življenje otroka, da mu dam življenje, ki si ga zasluži, življenje, ki si ga vsi zaslužimo, življenje, pred katerim ne bežimo, življenje, ki se ga ne bojimo, življenje, v katerem upamo, življenje, katerega želimo vsi živeti - svobodno življenje.

To je moja zgodba, moje sporočilo; sem Aadab - upanje.

Amra Huremović, 8. a

Mentorica: Sonja Bric, prof.

SLOVENIA, MY COUNTRY

Slovenia is a diverse and beautiful country in the middle of Europe. In Slovenia there are about 2 million people. The capital city is Ljubljana. About 300.000 people live in Ljubljana.

FOOD

KRANJSKA KLOBASA (CARNIOLAN SAUSAGE)

Carniolan sausage is the most known Slovenian food. In Slovenia we call it Kranjska klobasa. It originates from the Gorenjska region. It is made of 68% pork, 12% beef and 20% bacon.

POTICA

Potica is the most typical Slovenian dessert. Potica is made of rolled dough and is filled with many variety of fillings. Most often it is filled with walnut filling and raisins.

PREKMURSKA GIBANICA (PREKMURIAN LAYER CAKE)

Prekmurian layer cake is a juicy dessert. Prekmurian layer cake is stuffed with poppy seeds, cottage cheese, walnuts and apples.

ŠTRUKLJI

Štruklji is a traditional Slovenian food made of a dough and filled with variety of fillings. You can eat them like an individual dish or a side dish. They can be made of different types of dough (baked or cooked, salty or sweet). The most known Štruklji are made of cottage cheese, tarragon, walnuts, apple or poppy seeds.

ŽGANCI

Žganci is one of the most popular Slovenian dishes. The most popular žganci are made of buckwheat flour. In Slovenia we put žganci in mushroom soup, cabbage and in a chicken stew.

LANGUAGE

The most useful expressions are HVALA! (When you thank to someone), KJE JE AVTOBUSNA POSTAJA ? (When you are asking someone where is the bus station or you just say KJE JE for example RESTAVRACIJA? In this situation you are asking where a restaurant is), ZDRAVO (when you want to say hello when you meet someone), NASVIDENJE (you say that when you leave some place)...In Slovenia we have less tenses than in British language. We have just present, future and past tense. The most important difference is that, that we have a dual. We use dual when we speak of 2 persons (we don't say : me and Jon are at home. We have a party). In Slovenia we address adults or when we

want to be polite with >Vi< not with >Ti< (for example we don 't say YOU to teachers).

CUSTOMS

Every country has its own customs, so does Slovenia. For example PUST (kind of Halloween). Pust is in the February. At the pust time we put on carnival costume (you can change in mouse, princes, fire fighter...). Than you go from house to house and sing (for candy).

Another famous Slovenian custom is called JURJEVANJE. This is when you sing and dance. A man called JURIJ is dressed in green. In leaves. This man walks from house to house and leaves little tree branches on the door for luck and prosperity.

PLACES TO VISIT

Slovenia is a very diverse country. In every city and village you can find a lot of things to do.

In Postojna you can visit the Postojnska jama cave. Proteus lives there (in slovenian language »človeška ribica«).

Close to Postojnska jama cave you can visit the Predjamski grad castle.

Another interesting place that you can go to is Bled. Bled is one of the oldest and the most beautiful places to visit. There is a beautiful island in the middle of the lake. There is a church on the island with bells that you can pull and make a wish. In the summer you can swim in the lake.

In Ljubljana (the capital city of Slovenia) you can do lots of things too. For example go to the zoo, take a boat trip on Ljubljanica river, see an old city part of Ljubljana, you can visit museums...

Other pretty places are Triglavski narodni park (Triglav national park), Kranjska gora mountain, see city Portorož, Piran and Izola...

The most important equestrian centre is Lipica. There you can see the famous horse breed named Lipizzaner. They are 156 cm tall. They are very fast learners and they are also very obedient. Their horsehair is white but when they are born their horsehair is grey. Lipizzaner horses are very famous all over the world.

Like you can see, Slovenia is a very interesting and beautiful country.

Teja Rožič, 8. c

BEAUTIFUL SLOVENIA

LOGARSKA VALLEY

The Logarska valley is one of the most beautiful Alpine glacier valleys in Europe. It is seven kilometers long. The valley is also known for its many waterfalls, for example the Rinka waterfall. You can do many things there. You can go climbing, walking - a walking trail leads through the valley (2-3h), cycling, hiking or you can visit Potočka zijalka, which is one of the most important archaeological caves in Slovenia. The valley is surrounded by many mountains. In 1987, the valley received protected status as a landscape park.

Zenit Aljukić and Vid Turinek, 8. a

POSTOJNA CAVE

The Postojna cave was first shown to people in the 17th century. It is 24,340 m long and it is the second longest cave system in the country. More than a million tourists visit the cave every year. You can take a ride on the underground train and enjoy a 3.7 km long journey on the world's only double-track railway.

In the caves, you can see a lot of stalagmites and stalactites but there is one thing even more special – the Proteus, we call them baby dragons because they look similar and they are the biggest living species living in the caves. They are the rarest living animals that live in caves.

Matej Ovčar, 8. c and Mojca Podvratnik, 8. b

BLED

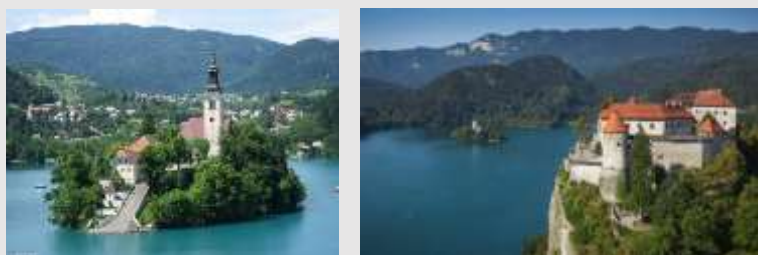
Bled is a town on Lake Bled in the northwestern Slovenia. It is a popular tourist destination in the Upper Carniola region in Slovenia. Bled is one of the most beautiful places in Slovenia and it attracts many tourists from abroad. Bled is best known for its castle, lake and the island with the church.

BLED CASTLE

Bled castle is a castle located on a steep cliff, which rises 139 meters above the level of lake Bled. Now it is one of the largest cultural and tourist attractions of Slovenia.

BLED ISLAND

Bled island is a small island on the western side of Lake Bled. On the top of the island stands the medieval Church of the Assumption of Mary.

Hana Turk and Nina Nahtigal, 8. c

LJUBLJANA

Ljubljana is the capital city and the biggest city in Slovenia. 279,631 people live in Ljubljana.

There are many things to visit in Ljubljana: Ljubljana castle, river Ljubljanica, Zmajski most bridge, Tivoli park, Prešeren square and more. You can even take a boat trip on the river Ljubljanica. There is also a bridge on which people put locks, which symbolises the eternal love.

Katarina Dermol, 8. a and Tadej Koželjnik, 8. c

SLOVENIAN COAST

One of the most beautiful cities in Slovenia is Piran. It is located in the southwest of Slovenia, on the coast. Piran has got a lot of sights, one of them is the Tartini square. You can also visit the aquarium, go on a boat trip and visit one of the many restaurants or cafes.

Koper is the biggest port in Slovenia. It is the fifth largest city in Slovenia. The city of Koper is officially bilingual with both Slovene and Italian as official languages. You can visit the Praetorian palace, Da Ponte fountain and many of the restaurants.

Sečovlje salt pans are also a big tourist attraction. They still produce salt with the help of sea water, sun and wind like they did many years ago.

Denis Kavtičnik, 8. c, Sara Kotnik and Kristjan Mazej, 8. b

ZGODBA 11 12 13

Kulturni svetilniki slovenstva

Obiskujem osnovno šolo, ki nosi naslov po partizanskem pesniku, domačinu Karlu Destovniku Kajuhu, nemu najpomembnejših slovenskih literarnih ustvarjalcev v času 2. svetovne vojne, ki je s svojim literarnim ustvarjanjem uresničeval in spodbujal vizijo svobode slovenskega naroda in s svojimi deli in idejo pustil neizbrisljiv kulturni nacionalni pečat. Zato so mi Kajuhove pesmi všeč, saj kljub svoji preprostosti nosijo v sebi globlja univerzalna sporočila. V pesmi Bosa pojdiva, dekle, obsorej sem spoznavala pomen barvnih simbolov; *»Beli so, beli so češnje cvetovi / temni, pretemni so talcev grobovi.«* V besedni igri barv simbolizira z belo barvo brezmadežno rojstvo, življenje, svobodo, ki pa posledično preraste v rdečo barvo sadeža, v ujetost trpljenja in smrti. Nežno, nedolžno, a globoko zarežejo njegovi motivi in ideje v bralčeva čustva. Predstavljam si, da ni bilo Slovenca med vojno, ki ni imel svoje tragične izkušnje smrti najbližjega. V čustveni kaos doživljanja je Kajuh v svojih pesmih ubesedil in osvetlil ljudem, kar so v svojih srcih nosili vsi, življenje in smrt.

Na zgubanih, utrujenih in otožnih obrazih ljudi, v njihovih temnih in globokih očeh, goli drži teles ljudi in živali v podobi življenja odsevajo Napotnikovi motivi. Šoštanjčan, ki je ustvarjal na področju kiparstva, in eden prvih slovenskih akademskih kiparjev, ki se je izšolal na Dunaju. Njegovo stalno zbirko je moč videti v Vili Mayer v Šoštanju, kjer smo si jo učenci v okviru šolskih dejavnosti tudi že večkrat ogledali. Kot nemo opazovalko Napotnikovih del so me navduševali obrazi, njihova natančnost in čustvena izraznost, ki kar sili v željo po spoznanju življenjske usode. Bila sem navdušena tudi nad avtoportretom, refleksivnem lastnem motivu, ki resnobno, modro, z odprtim pogledom zre v stran, a zakaj v stran?! Ivan Napotnik je umetniško upodobil tudi Ivana Cankarja in Kajuha. Je mogoče iskati motiv za pogled v stran v stičišču Kajuha in Cankarja?! Motivi za ravnanje vseh so podobni, vsem je skupni slovenski jezik, človek, ljudje in njih usoda. Snov njegovih del je les, je to naključje ali pa je simbol življenja, ki upodablja življenje!

»Narod si bo pisal sodbo sam ...«, besede največjega slovenskega pisatelja Ivana Cankarja, ki ostro zarežejo v odgovornost in usodo slehernega Slovenca nekoč in danes. Mogoče ga je Napotnik prav zaradi te neposrednosti upodobil kot odsev, ki z očmi zre naravnost v nas, v naša dejanja, dejanja tistih, ki ga gledamo. Vprašanje pa je, ali ga tudi vidimo?! Stoletnica njegove smrti je pomemben kulturni dogodek, če se zavedamo Cankarjevega bistva, spoznanja, ko mora posameznik in družba sneti maske in se zazreti v moralno ogledalo. Cankar je v svojih delih družbenokritičen, izpostavlja tematiko posameznika iz delavskega razreda, opozarja na politične razmere v državi. Piše o temah, značajih ljudi, o bolečini duha, ranah, ki so prisotne tudi danes in se skozi prostor in čas slovenskega naroda še niso zacelile. Ideje odgovornih posameznikov, družbenih skupin se prezirajo, moralne vrednote najvplivnejših se pogosto kršijo in zanje le-ti ne odgovarjajo, ljudje delujejo v korist sistema in ne v korist človeku. Hlapčevstvo cesarju so le zamenjali za hlapčevstvo kapitalu. Pohlep po družbenem ugledu so zamenjali za pohlep po dobičku in po družbeni moči. V najvišjih organih družbenega gibanja, odločanja in razvoja pa sodba, o kateri je govoril Cankar pred več kot 100 leti, še traja.

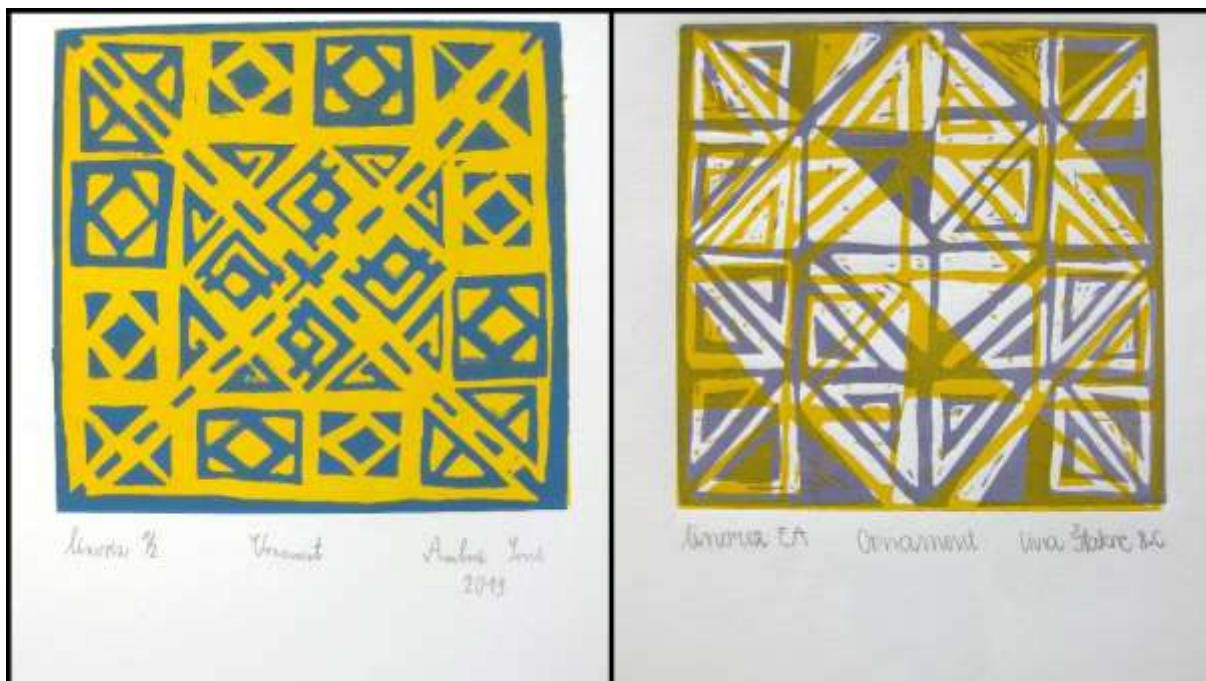
Cankar je na Kajuha naredil močan vtis. Če je Cankar označil slovenski narod za hlapce, je Kajuh želel preseči to razumevanje v smislu prepovedi po suverenosti in kolektivni pripadnosti. Ob 20-letnici

Cankarjeve smrti je Kajuh organiziral proslavo v čast Ivanu Cankarju in njegovim družbenim idejam. Hlapci, ki so se v Kajuhovem času kolektivno herojsko uprli okupatorju in ga premagali v strahu pred smrtjo in želji po svobodi, so postali gospodarji oz. kot bi rekel Cankar, hlapec Jernej si je izbral pravico in postal gospodar!

Ana Lušin je bila Cankarjeva velika ljubezen. V njegovem lit. delu je pustila velik pečat, saj ji je posvetil spomin iz drugega dela cikla Erotika in v zbirki novel Pravica za pravico. Spoznala sta se, ko je bila stara 17 let in sta se srečevala v parku pri Kolozeju. Cankar je zaupal svojo ljubezen prijatelju Župančiču, o njej je pripovedoval, da je pravi angel. Žal so se njuna pota razšla. Ana se je zaradi svoje bolezni preselila k nam bližnji Plešivec in tam tudi kasneje umrla. Ko je Cankar kasneje izvedel za njeno smrt, se mu je verjetno prebudila vest in v črtici Mimogrede opisuje, kako je iskal Anin grob. Nikoli pa ni izvedel, da je Ana pokopana v Plešivcu in da so na njenem grobu izklesani njegovi verzi, katere je dal vklesati njen mož: »Tiho zdaj v grobu spi, / tvoja in moja vesela mladost.«

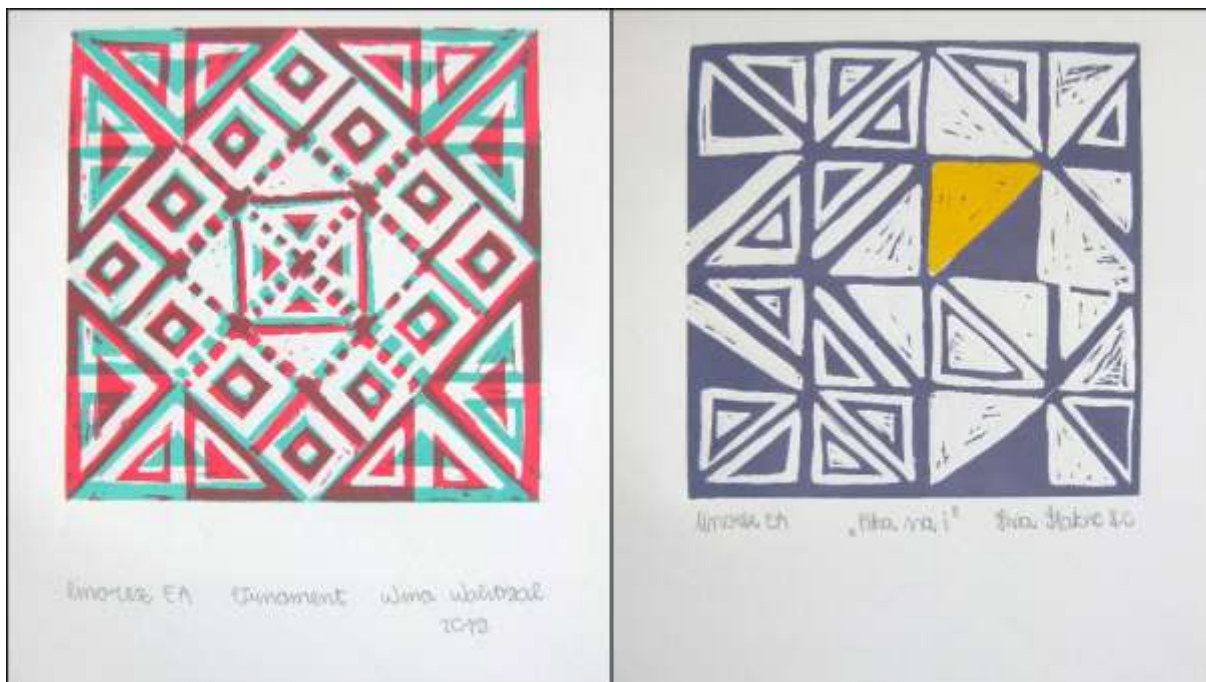
Njih življenje je zdaj že davno mimo, a spomin, ideje bodo živele in gorele v srcu zavednih ljudi, Slovencev. Življenje nam kaže različne poti, Cankar, Kajuh in Napotnik pa so skozi prostor in čas družbi osvetljevali moralno pot na umetniški način in v svojem bistvu so svetilniki prave poti. Da bi tudi nam mladim bila osvetljena kulturno prehojena prava pot!

Blažka Škruba, 8. c

Ambrož Sovič, 8. b

Livia Štakne, 8. c

Nina Nahtigal, 8. c

Livia Štakne, 8. c

9. RAZRED

Šolska

Od osmih do ene,
od osmih do ene,
do petka od ponedeljka,
do petka od ponedeljka,
na šoli počutim se vedno večja Štefka.

Ponedeljek in četrtek
sta v bistvu še k' r p' r f e k t.
Sam petek, torek, sredo
so pa že čista beda.
P' r fiziki izolacija,
p' r biologiji mutacija,
p' r kemiji pa kondenzacija.

Od osmih do ene,
od osmih do ene,
do petka od ponedeljka,
do petka od ponedeljka.

ko učiteljice za kemijo al' biologijo ni,
praznujemo čisto vsi,
ko pa učiteljica za angleščino zboli,
v šolo noben' ga od nas ni.
Cel dan v šoli samo čepim,
iz sebe pa nič ne naredim.

Šolska

Mogočna šolska je zgradba,
otrok veliko število.
Vsi v učilnice hitimo,
da znanja ne zamudimo.
Od 7 do 3 je megla v očeh,
od 7 do 3 prepolna je glava nas vseh.

Znanje v glavi se šibi,
glava težka je in trudna.
Ved vseh vrst v njej se hrani,
od matematičnih enačb,
do Cankarjevih črtic, do Prešernovega soneta,
od zgodovinski revolucij,
do geografskega Jadrana,
od glasbenih arij, električnih polj,
do biološkega kloniranja ...

Vse kot začaran krog se vrti,
kazalec le z muko naprej se premika.
Komaj čakam,
da šole ne bo in pika!

Od 7 do 3 je megla v očeh,
od 7 do 3 prepolna je glava nas vseh,
od ponedeljka do petka,

Od osmih do ene,
od osmih do ene,
do petka od ponedeljka,
do petka od ponedeljka.

Od ponedeljka do petka v šoli slonim,
ravno toliko da cajtnig ne berem pa fajf ne
kadim.
Sam ko pa v petek zadnja ura odzvoni,
iz šole se sliši divjanje, kot da smo največji sloni.

Do petka od ponedeljka,
do petka od ponedeljka,
od osmih do ene,
od osmih do ene,
rešitev za šolo pač ni nobene.

Pia Mežnar, 9. a

do petka od ponedeljka
nas pogublja ponavljajoča rutina.
Misli mi gorijo,
kam z vsemi podatki,
da ne postanejo odpadki!

Se pa zgodi,
da kaj zanimivega se zdi.
Od 7 do 3 se vtisne v spomin,
od 7 do 3 brez bolečin.
Čeprav se zdi,
da vse to znanje potrebo ni,
a včasih pa vendar koristi ti.

Od rojstva do smrti
smo včasih potrti,
drugič veseli,
da se bomo v življenju kaj naučili.

Veronika Jurko, 9. a

Šolska

Od 7 do 3,
od 7 do 3
pouk se zdi kot tisočletje.
Fizika, kemija, to ni za nas,
je za drugo stoletje,
biologija, zgodovina
lahko počakata še vsaj desetletje.
Od 7 do 3,
od sedme do 3!

Do 8 od 3,
do 8 od 3
moram v glasbeni sedet´-
pri orkestru, solfeggu ušesa napet´,
čeprav se nič ne naučim,
zato po koncu hitro domov hitim.
Do 8 od 3,
do 8 od 3!
Estera Koželjnik, 9. c

Šolska
Od sedme do tretje,
od sedme do tretje
vsak dan se vleče kot desetletje.
Že blede se nam
in nas ni sram,
saj vsi isto trpimo
skozi vsako uro.

SLOVENIJA

Na res lepem koščku zemlje sem doma,
ta zemlja imenuje se Slovenija!
V višavah njenih prekrasne so gore
in Triglav njihova je krona.
Vsaka kaplja znoja poplačana je,
ko na vrhu krasen razgled se odpre
na vse strani Slovenije.
Valovito hribovje z griči
mnogi od teh olepšani s starodavnimi gradovi in
cerkvami;
tam moja domišljija se zdrami.
Vitezi, princeske ter zmaji bili so nekoč tu doma.
Od strašnih bitk krvava je ta zemlja bila!
Polja obdelujejo pridne roke
in na pašnikih živina se pase.
V dolinah pa mesta in industrije,
vsakdo tukaj kaj zase odkrije.
Slovenija bogata je z vodnimi viri,
kraškimi jamami, s kapniki,
trtami polnimi grozdja,
ki spremeni se v vince sladko.
Morje naše sinjemodro
vabi me v poletnih dneh,
da nabere si moči,
da odvržem vse skrbi.
Oči na obzorju si spočijem
in velike ladje občudujem,
zraven se sprašujem,
od kod da so priplule.

Od sedme do tretje,
od sedme do tretje
ko zvonec končno odbije,
mi ugotovimo, da so mimo le trije,
le trije odmori,
do konca pouka se vleče močno,
da nas boli že celo telo,
ne samo glava,
naša cela narava,
od sedme do treh
od sedme do treh.

Lara Podvratnik, 9. c

Slovenija, ti si moj rodni dom,
tu moje so korenine,
kamor me vedno pot zapelje!

Veronika Jurko, 9. a

Če bi imel čas okus po kavi

Včasih se sprašujem, zakaj dan nima 45 ur. Zbudim se na stolu sredi dedkove delavnice in potrebujem nekaj sekund, da se predramim in začnem zavedati, kaj počnem tukaj. Poskušam se spomniti, do kdaj sem delala prejšnjo noč. Izdelovala sem namreč časovni stroj. Četudi boste rekli, da ukrivljanje prostora in časa ni mogoče, je meni uspelo. Na moji levi so ekrani - veliki računalnik, na katerega sem naredila program, da bo moj stroj sploh deloval. Na moji desni je stroj, ki ni kaj večji od čisto navadne zapestne ure. Zgleda skoraj tako kot pametne ure, ki jih danes uporabljamo najstniki. Jaz pa se zavedam, da je ta napravica veliko več kot le to. Ni še dokončana, se spomnim in z velikimi, težkimi očmi, ki jih krasijo debeli podočnjaki, usmerim pogled proti računalniku. Nalaganje programa kaže 99 procentov, kar pomeni, da bom čez minuto dokončala svoj stroj. Si upam? Si želim prevzeti vso odgovornost, a hkrati vso slavo prve osebe na svetu, ki je potovala v času? Kabel počasi priključim v mojo nenavadno uro in čakam, da se vsi podatki prenesejo nanjo. Sekunde se zdijo dolge, moje roke pa so tresoče in potne. Oči upiram v ekran in čeprav me pečejo, ne pomežiknem. Naenkrat se zasveti rdeča lučka. Program je naložen in pripravljen za prenos na stroj. Takoj ko dobim možnost, brez premisleka udarim po gumbu. Nič. Samo tema. Ni ne zvoka ne luči. Čutim lahko kapljico potu, ki polzi po mojem čelu. Je to konec? Je tako, ko umreš? Ne more biti. Naredim nenaden gib in pred menoj spet stoji soba, skoraj identična kot prej, delavnica mojega dedija. Ugotovim, da sem samo zaprla oči. Sprašujem se, kje je bil tisti zmagoslavni zvok, ki se zgodi v filmih, ko kdo zažene kakšno novo napravo, kje je bila svetloba, ki te prebode in si v trenutku kot preroben. Užaljeno pomislim, da moj poskus ni deloval. Obrnem se proti računalniku, na njem pa me razveseli napis: »Vaše datoteke so se uspešno naložile na vašo napravo.« To je to.

Stresem se ob misli, da mi je uspelo, saj me tovrstno veselje straši do kosti. Odklopim kabel in si previdno nadenem strojček. Kako bi ga imenovala ...? Pa naj bo Tempus, kot čas v latinščini. Torej, Tempus ima na vrhu gumb za vklop. Je pravzaprav predelan I-watch, če se lahko tako izrazim. Pritisnem na gumb. Ekran se prižge kot plamen. »Pozdravljena, Vida!« mi Tempus izreče dobrodošlico, saj ima lastnosti umetne inteligence, torej je AI; sprogramiran je, da me pozna bolje kot moja lastna mama. Še preden mi pove kaj več, se nanj povežem s slušalko, ki je od sedaj naprej nikoli več ne bom odstranila. Zaslišim glas: »Jaz sem tvoj časovni stroj. Imam sposobnost ukrivljanja prostora in časa, razen tega pa sem še tvoj najboljši prijatelj. Če želiš začeti z usposabljanjem in mi prepustiš, da bom razmišljal sam, pritisni nadaljaj.« Klik. »Zagnali ste samostojni AI. Pozdravljena, Vida!« reče Tempus. »Živijo. Tvoje ime je Tempus. Kodiraš?« mu povem. Odvrne, da seveda. »Super, najprej se zmeniva tole. Vidiš opcijo tikanja v eni izmed kod? Dobro, prižgi jo,« mu povem. »Prižgal sem opcijo tikanja. Želiš začeti z usposabljanjem?« »Seveda,« neučakano odvrnem. »Najprej imam novico. Sama ne moreš potovati v času. Zaradi spreminjanja zgodovine in nevarnosti v posameznih časovnih obdobjih se je to opravilo samodejno odstranilo. Kode izbrisane,« mi pove Tempus. »Vendar ne bodi žalostna. Aktiviral sem način Časportacije. To je, ko si ti izbereš osebo, ki jo pripelješ v naš čas, odstranimo nevarnost spreminjanja zgodovine; pa tudi bolj varno je. Oseba je kot klon nekoga, izvzetega iz določenega obdobja, na primer druge svetovne vojne. Njegovo življenje sedaj poteka še

enkrat. Nekaj časa te bo to medlo, ker se oseba v našem času stara hitreje, zato bo ob pogovoru z želeno osebo prihajalo do transformacij. Če boš osebo priklicala, ko bo stara 20, ti bo lahko povedala vse, kar je doživela v teh letih, a ko bo čas potekel, se bo postarala za približno 10 let. Vsaka oseba potrebuje 25 do 30 minut, da se postara. Kodiraš?« Zasmem se: »Kodiram.«

Ravno ko bi Tempus začel razlagati naprej, ga prekine glas moje babi: »Vidiikkaaaa... Zajtrk je na mizi!« Popravim si lase in stečem do kuhinje. »Ja kakšna pa si? Ne reci no, da si spet celo noč delala stroj,« me ves zaskrbljen vpraša dedek. »Misliš Tempusa?« vprašam in pokažem nanj. Dedek skomigne in debelo pogleda. Ne zaman. »Nisem ga samo delala. Dokončala sem ga,« ponosno povem, čeprav vidim, da mi nihče ne verjame. »Lahko vama pokažem,« rečem, medtem ko goltam velik krožnik vmešanih jajc. »Boš kasneje, zdaj se kar najej,« me ustavi babi in po pravici se kar strinjam z njo. Strašansko sem sestradana. Medtem ko jem, razmišljam, koga bi lahko pripeljala iz preteklosti. Leonarda da Vincija, Picassa, Kleopatro, Napoleona, Stana Leeja ... Ne vem še. Kmalu naletim na problem. Zazvoni moj telefon. »Hej, halo, o... Živijo, Hana. Ja, lahko se dobiva. Kje? Pred kavarno ... dobro. Samo da povem babi,« rečem. Zvonec ni bil klic, v resnici je bila moja budilka. Samo spraviti sem se morala stran od tod. Še danes bom nekoga pripeljala sem. »Vidika, ti kar pojdi. Imej se lepo, že cele počitnice si tu,« reče babi. Rahlo užaljeno se spomnim na Tempusa, želela sem ga pokazati dedku. A ga bom najprej preizkusila. Stečem v sobo in si oblečem sveža oblačila. Usedem se na posteljo in spet prižgem Tempusa. »Kje sva ostala?« ga vprašam. »Razlagal sem ti o transformacijah, a si rekla, da si vse "skodirala". Kam pa greva?« me vpraša. »Na jezero. Tam bom priklicala nekoga ... Samo še ne vem koga,« rečem. »Tempus, bi mi lahko povedal, kako je z tistimi, ki ne govorijo slovensko?« mu končno izdam svojo težavo. »V eni izmed datotek si zakodirala prevajalnik. Če boš želela, bo le-ta vse prevedel v tvojo slušalko.« Ko sem ravno hotela dodati še nekaj, sta se mimo mene pripeljala dva sošolca. »Tempus, spanje,« rečem in se delam, kot da ju ne opazim. »Ej, ti, mala!« zakriči eden od njiju. Lepo mi je bilo, ko mi ni bilo treba v šolo k tem bedakom; no, zgleda, da ne bosta odnehala. Še vedno se delam, kot da ju ne poznam. »Ne misliti, da sva nora. Slišala sva, kako si rekla "spanje" zraku,« je rekel eden in ob besedi spanje oponašal moj glas. Ne mislim govoriti z njima. »Kaj je, a se boš delala, kot da naju ne poznaš?« je siknil drugi. »Ne, ne stari! Ne bodi nevljuden, veš, da opice ne znajo govoriti!« je zasikal prvi in oba sta se debilno zarežala. Ko bi le vedela, kako me nič ne briga, kaj mi rečeta. Odločim se, da bom šla naprej, a se pred moje noge zapelje eden izmed sošolcev. Zdaj je pot premajhna in ne morem mimo. Postane me strah, saj nihče ne ve, kaj sta ta dva sposobna napraviti z mano. Poskušam pobegniti, a ne gre, saj me drugi močno drži za vrat. »Tvoj srčni utrip je visok. Zaznavaš nevarnost,« se oglasi Tempus. Upam, da se ne oglašja v prazno. »Ali prižgem funkcijo napada?« me vpraša. »Tudi to imaš?« rečem potih in upam, da me mulca ne bosta slišala. »Si kaj rekla? Glej no, pa naša opica le zna govoriti,« reče drugi in me močneje stisne za vrat. Če bom napadla, me bosta pokončala. »Vklopi,« rečem Tempusu, čeprav ne vem, kaj funkcija napada naredi, in je tole kar drzna poteza. Naenkrat se na Tempusu zasveti lučka in svetloba udari tipa, ki me je držal za vrat. Bum ... in je že na tleh. Bem ... pa na tleh leži še drugi. »Hvala, Tempus,« se zahvalim in stečem naprej.

Ko končno pridem do klopce pri jezeru, se nanjo usedem. »Zadihana si. Vklolim navigacijo do vode?« prijazno vpraša Tempus. »Ne, ni treba. Hvala za vprašanje,« mu odgovorim zasopihano. »Zakaj te ta dva fanta žalita?« me prijazno vpraša Tempus. Doda: »Tega ne bi smela, to je res grdo.« Zasmem se in mu odvrnem: »Veš, ta dva fanta marsičesa ne bi smela, ampak to vseeno delata. Hvala, ker si mi pomagal.« Pove, da to naredi brez težave, jaz pa se hitro spomnim: »No, ampak tukaj nisva, da bi reševala moje težave. Če si že časovni stroj, bova koga pripeljala. Ali lahko vklopiš način prevajanja?« »Program je zelo obsežen in bo trajalo 3 ure, da se naloži,« mi pove Tempus, jaz pa zavzdihnem, ker to pomeni, da bom morala klicati nekoga iz slovenske preteklosti. »Dobro, potem bova pa Slovence klicala, a ne?« rečem z duhovitim naglasom. »Ti dam predloge?« me vpraša. Prikimam, saj bi to moral zaznati kot ja. »Torej ja. Izsledki so naslednji: Frane Prešeren, Karel Destovnik-Kajuh, Kajetan Kovič, Valentin Vodnik, Ivan Cankar, Fran Levstik, Ivan Napotnik, Anton Aškerc ... pa še veliko jih je,« mi pove Tempus. »Saj bi Prešerna ..., pa ne vem, zakaj imam slab občutek glede tega. Ampak imam pa drugo idejo. Kmalu pišem Cankarjevo tekmovanje in ena izmed knjig so tudi črtice Ivana Cankarja, ker se bliža stoletnica njegove smrti. Mislim, da bi bilo lepo, če bi mi kar sam povedal kaj o svojem življenju,« povem in se počutim zelo pametno, ker sem se spomnila tega. »Iščem ... Ivan Cankar,« reče Tempus in iz njega skoči nekakšna hologramska zavesa modre barve. Po njej lahko klikam, na njej sta napisana ime in priimek Cankarja, stran pa krasi njegova slika. Navedenih je še nekaj podatkov o njem. »Tam določiš, iz katerega leta bo prišel,« razlaga Tempus in ikona, kjer

lahko izberem datum, se zasveti. Ta seže vse do 10. maja 1876 in se konča 11. decembra 1918. »Ko je umrl, je bil star 42 let. Če bi začela na čistem začetku, bi potrebovala 120 minut, da bi obdelala celotno življenje. A ti priporočam, da začneš na letih okoli 5 do 12, in potem potuješ dalje,« reče. »Začela bom z njegovim šestim letom, letom 1882, ko je šel v osnovno šolo. Torej ...« rečem in zavrtim datum na 18. 9. 1882.

Naenkrat na klopki zraven mene sedi majhen deček. »Vso srečo z njim,« reče Tempus. »Zna biti kar trmoglav,« še doda in preide v način spanja. »Dober dan,« rečem in upam, da me bo razumel. »Bogdej,« odvrne mali Ivan. »Moje ime je Vida. Jaz sem iz prihodnosti. Ti si tukaj, v prihodnosti,« rečem. »No, jaz sem pa Ivan. In imam dve glavi,« pove mali Ivan. »Kako imaš dve glavi?« »Ja, tako. Z eno glavo sem tu in govorim tebi, z drugo sem pa doma in vidim, kaj se mi godi v življenju,« odgovori. »Lepo, kaj se ti pa kaj godi?« vprašam. »Pred kratkim smo se spet selili. Ko sem štel tri leta, nam je hiša zgorela, pa se zdaj kar naprej selimo,« mi pove. Čeprav ne vem, kaj naj rečem, vseeno izdavam nekaj v zvezi, da mi je žal. Naenkrat opazim, kako majhen deček je Ivan. Njegove noge so tako kratke, da ko sedi na klopi, ne seže do tal. Njegova oblačila so zelo preprosta, nekakšne rjave, stare hlače in zelo ohlapna ter že nekajkrat raztrgana srajca, ki bi morala biti bela; pa ni. Tudi čevljev nima. »Koliko si pa star?« ga po nekaj sekundah tišine vprašam, saj nočem kratiti najinih skupnih minut z ogledovanjem njegovih oblek. »Šest, pomladi bom sedem. Do zdaj sem se veliko igral. Potlej pa sem v šolo moral, pa se je moje potepanje končalo. Mi, otroci, kolikor nas je, se najraje igramo pri Sveti trojici. Pa tudi pod mostom se najde dober prostor za igro. Še posebej poleti, ko lahko noge namočiš v vodo. Tam se najde vse, veš, velikokrat sem tam s prijatelji in iščemo stvari; temu pravimo Enajsta šola. Tam na tistem belemrodu, od sonca obsijanem, mi najdemo vsega! Stare lijakе, obroč kolesa, vilice s poldrugim klinom, pipec brez ročnika. Sam Bog nebeški vedi, od kod se je bilo vse to nabralo v Ljubljani!« mi zavzeto pripoveduje Ivan. »Šimenčev Lojze je tam našel celo denarnico, res ni bilo nič v nji, denarnica pa je bila! Čudes največji pa so kapeljni, ki se skrivajo pod mokrim kamenjem. Lovimo jih kar z vilicami, z žebli ali pa z golo roko, potlej jih pa na žerjavici spečemo,« še doda. »Ivan, pa a ni to nič nevarno?« se začudim. In on mi z velikim nasmeškom pove: »Za deklice kot si ti že, zato pa fantje njim prinesemo, če kaj hočejo. Sam sem imel samo enkrat, ko sem malo pregloboko zajadral, eno nesrečo. Pa me je Jurčev hlapec iz vode potegnil, tako da sem bil ostal živ in zdrav, a sem vztrepetal in zajokal, še sam ne vem, zakaj.« Takrat opazim, kako lepe oči ima. Modre in velike, podobne kot jaz. Pa tudi najini lasje imajo podobno barvo, njegovi sicer še bolj kostanjevo, a je videti neko podobnost. To me zmrazi. Nekaj nenadoma strese tudi Ivana. »Postaral se bo čez pet minut,« opozori Tempus in spet preide v način spanja. »Mati so nam spet kruha prinesli,« nenadoma pove Ivan. Vstane in začne hoditi ob jezeru, jaz pa mu sledim. Pozabim na nevarnost, da bi me kdo videl z majhnim Ivanom. Tako ali tako si bodo mislili, da nekaj ni v redu. Ko tako hodiva, zakličem za njim: »Ivan, pa a imaš ti rad svojo mater?« Za hip se ustavi in v očeh se mu naberejo solze: »Pa še kako, rad imam svojo mater. Četudi so včasih strogi.« Zasmili se mi, a na to spet nimam besed. A mali Cankar mi da misliti. O tem, kako se obnašam, ne samo do svojih staršev, tudi do drugih starejših. Ivan skače z noge na nogo in se igra s travnimi bilkami. Pristrčen fantek, res mi je všeč. Nato pa ga naenkrat spet strese. Postaral se bo, vem. »Vida, kaj je to?« me zaskrbljen vpraša. »Postaral se boš,« mu povem. Lahko vidim, da mu ni lahko. Z rdečimi lici in solznimi očmi doda: »Vsaka mladost je polna sreče in radosti, sijajnega sonce in prešernega smeha. Vsaka mladost ... in to si zapomni.« Za trenutek ostanem sama.

Vse se mi zdi tiho. Kot da bi obstala v času. Ko se spet znajdem na tleh, pred menoj stoji ugledno oblečen mladenič. Njegovi lasje so rahlo valoviti in polizani nazaj, na njegovem obrazu pa najbolj izstopajo oči, ki so zelo velike. Pod nosom mu je izraščal puh, zasnove brkov, njegovi obrvi pa sta se skoraj stikali. Bil je suh in njegova uglajena oblačila so mu plahutala ob telesu. Skoraj se ni videlo, da je iz tistega časa. Če bi ga videla in ne bi vedela, da je pravzaprav Ivan, bi si mislila, da je le neki čudni modni privrženec. Kar je dobro. Zdaj lahko grem z njim v kavarno. »Pozdravljen,« mu rečem. »Bogdej,« odvrne, jaz pa se začnem predstavljati. »Saj vem, kdo si. Si Vida iz prihodnosti, srečal sem te že.« Zanimivo to, da se me spominja, nisem vedela, da je to mogoče. »Ivan, a ti se zdaj še vedno šolaš?« vprašam, ker res pojma nimam o tem, kam je mladi Ivan hodil v šolo. »Seveda se učim. V Ljubljano na nemško realko hodim, 3. razred. Odličen sem že drugo leto zapored. Prvo leto sem pa na nemščino premalo mislil, pa mi ni šlo tako dobro.« »Tudi jaz nisem preveč dobra v nemščini,« rečem in se zavedam, da je bila njihova nemščina mnogo težja. »Cela šola je en gnus,« zakriči Ivan, jaz pa padem v napad smeha. »Kaj se tako režiš? Do grla se mi je zagabila, ta šola. Najprej je bilo sovraštvo, ta gnus, na koncu pa je samo še golo zaničevanje.« Ubogi Cankar, da je tako mislil o šoli. »Pa saj zdaj ni več tako hudo, razen včasih,« rečem in se

zasmejem. Ivan ni maral šole, kar me ne preseneča. »Šola uniči samozavest. Majhni smo in vsi se sramujemo sebe, družine, prijateljev. To je krivica.« je še povedal in prosil, da zamenjava temo. »Kje pa zdaj živiš, če si v Ljubljani?« vprašam. »Do pred kratkim sem si "posteljal". To pomeni, da sem imel pravico do postelje le čez noč, podnevi pa nisem imel bivališča in hrane. Zdaj sem pa v Florjanski ulici. Tam živim.« Spet vprašam: »Kje si pa prej živel?« »Pri stricu. Je to kavarna?« vpraša Ivan, ozirajoč se v bližnjo stavbo, in jaz mu priklimam. »Ampak preden greva na kavo ali čaj, boš šel z mano tja,« pokažem na trgovino z oblačili. »Kaj je to?« »Tu te bova oblekla tem časom primerno,« povem in ga odvedem v trgovino. »Ti mi samo sledi,« mu povem in prodajalki pokažem jezik, ko naju gleda, kot da bi bila z lune. Iz police vzamem navadne kavbojke, nekakšno kratko majico rdečeroza barve, črne nogavice in črno jopo. »Kaj je to? Ej, kam pa to vlačiš? Zakaj tole služi, kje sem ...« me brez premora sprašuje moj spremljevalec, a mu ne odgovorim. »Ivan, pridi. Tu noter stopiš, se preoblečeš v ta oblačila in šele ko si oblečen, prideš ven. Svoje obleke daj na polico, ki je notri,« povem in grem iskat čevlje. Zanima me, če se bo znal obleči. Kmalu najdem par rdečih superg, ki mislim, da bodo ravno pravšnje velikosti za Ivana. »Vida! Sem že nared. Ni bilo tako težko.« Stečem tja in pogledam, kako izgleda. Čisto drugačen je. Namesto oblačil, ki bi jih nosili samo, če bi živeli v čarovniškem svetu Harryja Potterja, ima zdaj oblečeno moderno majico in jopo, novejšo superge in hlače, ki so mu še vedno preširoke. »Zgledam kot dekle,« se pritožuje Ivan, jaz pa mu poskušam razložiti, da je to dandanes cool. Ko vse plačam, se odpraviva naprej. Hodi smešno, ker ni navajen na kavbojke; pravi, da so preozke, čeprav so mu še vedno zelo preširoke.

Usedeva v kavarno in čakava natakarija. Ivana naenkrat strese, to pa pritegne nekaj začudenih pogledov gostov. Šušlja se o tem, kaj se tu dogaja. Ne skrbi me, samo še nekaj minut imam za izkoristiti z Ivanom moje starosti. Razmišlja veliko bolj odraslo kot jaz ali kakšen današnji šestnajstletnik. Po videzu je videti, da jih šteje 16, pa tudi slišim lahko, kako še vedno mutira. »Dober dan,« naju naenkrat pozdravi natakarija. »Bogde...« reče Ivan, a ga prekinem in preglasim z živio. Nato ga pogledam, češ ne izgovori več te besede. Natakarija je vidno zmeden: »No, kaj bosta pila?« »Jaz bom vročo čokolado, prosim.« Ivan pa molči kot grob. »Pa gospodič?« vpraša natakarija. A Ivan se ne zgane. »Ivan, povej no, kaj bi pil,« rečem skozi zobe. »Ivan? No, to je pa lepo ime. Me kar spominja na Cankarja,« žlobudra natakarija, jaz pa proseče gledam Ivana, da ne izjavi kakšne neumnosti. »Pa saj ...« začne Ivan, jaz pa strogo odkimam in samo rečem: »Povej, kaj bi pil.« Natakarija začudeno gleda zdaj enega zdaj drugega. Ni mu povsem jasno, kaj se tu dogaja. Ivana še enkrat strese nevidna sila in v njegovih očeh se naberejo solze: »Kavo bi.«

Ko ponovno odprem oči, pred seboj zagledam moškega, oblečenega v obleke mladega Ivana. Ima velike in zavite brke, njegove oči pa so vse bolj sive in majhne. Sedi nasproti mene in me zaskrbljeno gleda. »Si v redu?« potihoma vpraša z neverjetno globokim glasom. Kdaj je tako mutiral. In veliko višji je. »Sem, sem,« odvrnem in se nasmehnem, da bi prekinila napetost presenečenja. »Še dobro. Koliko si stara?« me vpraša in povem mu, da jih štejem 14. »Izgledaš stara 10,« reče in se nasmehne. »No, res lepa hvala,« rečem sarkastično, on pa se takoj popravi: »Kar pa je dobro, seveda. Tako boš vedno bolj mladostna od vseh.« No, Ivan že ve. Nekaj časa sva tiho. »Morda veš, kje je Dunaj?« vpraša. »Vsi vejo, kje je Dunaj,« mu odvrnem in se spet zahihitam. »Tam sem diplomodelal, pa je nisem naredil,« reče. Spet sva tiho; tale Ivan pa ni preveč zgovorne vrste. Ne morem se odločiti, ali zgleda mlajši ali starejši, kot je. Naenkrat močno udari po mizi: »Kje je ta kava?!« »Ivan, umiri se. Kava bo prišla,« rečem in pogledam na uro. Res jo čakava že skoraj 10 minut. Usede se nazaj na stol in zapre oči, si počese brke. »Še pred kratkim sem bil le majhen nič. Zdaj pa me vsi poznajo,« izjavi napol v smehu. »To še ni nič. Tvoja slava bo še rastle. Samo ne uživaj in ne izkoriščaj je preveč.« Ivan je postal zelo tih in skrivnosten. »Na Dunaju sem bil zaročen z 11 let mlajšo Štefko. Bila je elegantna in rad sem jo imel, samo ne tako zares,« zavzdihne Ivan. »Si bil zaljubljen v kakšno drugo?« me zanima. »Mislim ... da ne.« Nervozen je, očitno mu je vseh druga, radovedna sem katera. »Lažnivec pa nisi dober,« mu povem in videti je, da se strinja. »Helena Pehani, leto starejša. Moja učiteljica je bila.« In spet zavlada tišina. Ne vem, kaj bi ga vprašala, nočem, da se počuti neprijetno. »Kje je ta kava?!« ponovno udari po mizi. Na rahlo odskočim, ker se prestrašim. »Najprej mati, zdaj še vi!« zakriči. »Pridi, greva drugam. Tu nama kave ne bodo prinesli.« Vstane in se opoteka v hlačah, ki so mu zdaj ravno prav, ampak pravi, da so "preozke". Se sploh spodobi, da zdaj greva? Mislim, da se ne, ustavila ga bom. »Ivan, ne moreva kar iti.« »Ja pa lahko. Na kavo čakava že celo večnost, pa je še vedno niso prinesli!« spet udari po mizi, medtem pa se ob naju prikaže natakarija, ki le stoji in se ne gane. »Pomisli, kako dolgo so pripravljali kavo in se trudili zate, ti bi pa kar šel? Ne moreš! To ni prijazno. In tvoja mati ... Si vedel, da je uboga revica zate kavo komaj izprosila? Veš, kako

se je trudila za tisto skodelico kave, ki si jo je njen sin pozelel? Spomni se. Pa kako rad si jo imel ...» »Pa saj jih še imam rad!« se z tresočim glasom upira. "Ja, rad imam svojo mater," pove. Solza mu spolzi preko lica in zdaj vem, da moram odnehati. Vsi pričujoči zrejo v naju kot v vesoljca. Natakarkar odloži kavo pred Ivana in predme vročo čokolado, jaz pa se zahvalim. »Se opravičujem, gospod ... Ivan. Prva skuhana ni bila dobra, pa sem jo še enkrat naredil. Upam, da vam bo ta všeč,« prijazno pove natakarkar. »Hvala vam. A te kave jaz nisem vreden,« žalostno zamrmra Ivan. »Da niste? Seveda ste,« odvrne prijazni natakarkar. »Ivan, ti si vsake kave vreden prav tako, kot je vsaka kava vredna tebe, ne glede na to, kako dobra je,« mu povem in se nasmehnem natakarkarju. To je znak, da lahko odide, hkrati pa je zahvala za vso pomoč s trdoglavim Cankarjem. Kljub temu da se je v kavarni napetost že malo sprostila, me je še vedno sram. Ivana stresa. Že spet. »Joj, mati, kako mi je žal. Če bi me le lahko slišali, bi vam povedal, kako sem vas rad imel,« zajoka Ivan. Mati mu je umrla, časa, da bi se od nje dostojno poslovil, pa ni bilo. Jaz molčim. Nočem ga prekinjati. »Če bi vas lahko še zadnjič videl, bi vam bil povedal, kako rad vas imam.« Še ena solza mu zdrsi po licu in pade v kavo. »A zdaj, na vaš počitek, bom to kavo, bolj grenko kot kadarkoli poprej, spil.« Kava je razredčena z grenkimi solzami obupa in občutka krivde, a jo Cankar spiije na dušek. Ko pogoltne zadnji požirek te grenkobe, ga usoda še enkrat stresa, in kljub temu da mu solze močijo lica, pokaže vse zobe v nasmešku, potem pa oba oblije tema in spet sem sama.

Moje oči držim zaprte in upam, da bo Ivan srednjih let malo bolj vesel. Še preden jih odprem, zaslišim glas. Sprašuje me, če sem v redu. Nasproti mene sedaj sedi najstniško oblečen možakar iz začetka dvajsetega stoletja. Smeji se in tako se zasmejim tudi jaz. 36 je star. Se mi zdi. Vprašam ga. »Ne, 42 jih štejem.« Kako, 42? Postaral se je kar za 16 let. »Tempus, zak...« »Zato, ker bo potem odšel. Ivan je umrl pri 42, zato se je malo več postaral,« odgovori v slušalko in zaspi. »Oče so mi umrli,« reče Ivan nenadoma. »Pa tudi jaz nimam več moči, daleč sega senca bolečine in ugleda jo človek, ko še komaj sluti bolečino samo.« Srh me spreletava, ko govori, kot da ve, da bo umrl. »Žal mi je,« povem in se sramežljivo nasmehnem. Počasi pijem vročo čokolado, ki se v vsem tem času še vedno ni zadosti ohladila, za sosednjo mizo pa opazim tri sošolke. Rahlo nelagodno mi je sedeti sredi kavarne s čudnim tipom, ki brez razloga izgleda kot Ivan Cankar, oblečen pa je v hecna oblačila. Že tako v šoli nisem na preveč dobrem glasu, a po temle se mi obeta samo še slabše. Zakaj se sploh sekiram? Ko bodo ljudje izvedeli za moj strojček, se bom tako ali tako šla izobraževati v tujino. Z mojo babi, dedkom in najboljšo prijateljico. Lahko gremo v Ameriko ali v Avstralijo, morda na Kitajsko ... Med razmišljanjem me prekine Ivan: »Napisal sem že dosti del, pa se mi nobeno ne zdi dovolj dobro.« »Tvoja dela so genialna, Ivan.« »Niso, če bi bila, bi bil velik in bogat,« reče. »Tako sem pa samo ... No, saj veš, Ivan z Rožnika, ničvredni zapornik.« Spomnim se. Krutost prve svetovne vojne. »Nisi ničvreden. Po tebi se dandanes imenuje veliko šol, pa tudi Cankarjev dom. To je zelo pomembna ustanova v Ljubljani. Na Rožniku imaš lasten majhen muzej, videla sem ga že. Vsa tvoja dela so izjemna. Pa daj, saj veš, da se znaš dobro pohvaliti, če je treba,« rečem in opazim pogled sošolke. Njene oči so zdaj uprte vame, zdaj v Ivana, ki nedolžno gleda naokoli. S srepim pogledom me premeri od pet do glave, njen obraz pa je skremžen. »Čudaka,« izdavi sošolka in se spet obrne proti prijateljicam. »Vidiš, rekla je, da sva čudaka,« pokašljeje Ivan. »Ja, no, ne vidiš vsak dan Cankarja na kavi s svojo sošolko. Morda si mislijo, da si le neki pobegli bolnik iz psihiatrične bolnišnice,« mu povem in se zasmejem. »To pa že nisem. Jaz pišem,« pove kot nekakšno dejstvo. »Nič mi še nisi povedal, kaj pišeš.« »Zgodbe, črtice, pesmi, prej sem pisal tudi dramo, pa pisma. Pisma tudi pišem.« Se samo meni zdi, ali je vedno bolj bledikav. Kot da počasi umira. »Poznam tvoje črtice. Ko sem bila še majhna, mi je babica prebrala Pehar suhih hrušk. Tako žalostna zgodba,« rečem. »Se ti res zdi tako žalostna?« »Ja, uboga mati, pa tudi ti, ker te je sestra tako izkoristila,« povem. »No, res je, mati so bili tedaj tako razočarani. Prevečkrat sem jih razočaral. Pa tudi očeta,« doda Ivan. »Skodelico kave si tudi brala, mar ne?« se nasmehe. Pritrdim, on pa nadaljuje: »Se mi je zdelo. Zato si mi to tedaj tako očitala.« Spet prikimam. »Pa si brala Lepo Vido?« vpraša. »Če misliš tvoje delo, potem ne. Nisem ga brala, ga bom pa še. To ti obljubim.« »Res bi bilo lepo, da bi ga, še posebej zato, ker si z njo deliš ime,« modruje, kot da tega ne vem. Ivan zna biti zelo nesamozavesten in predvsem samokritičen, a prepogosto na napačnih področjih. No, pa se mi zdi, da sem našla še eno podobnost med nama. »Vojna je huda reč,« spet nenadoma zamenja temo. »Najhujša je ta, v tvoji glavi.« »Res je,« mu pritrdim in se narahlo potolčem po glavi. »Vidiš, v tejle se ves čas nekaj krega.« Zasmeji se, nato pa spet reče: »Ne želi si prave vojne.« Spet se grenko zasmeji in pri tem pokaže zobe. »Svoj čas sem dosti pil, pa tudi drugim nezdravim navadam bi se lahko malo bolj izognil,« pove. Ivan ni toliko pil v svojem življenju. Mogoče je samo malo pretiraval. »Pa je to sploh važno, če je že mimo?« ga vprašam. »Zakaj me pa potlej kličeš iz preteklosti, če sem že mimo, kot praviš?« »Zato ker je zabavno

in poučno,« povem v zadregi. Naenkrat se usede bolj nazaj, počese brke in vpraša: »Pa bi ti lahko naslednjič Shakespeara klicala? Toplo priporočam, je mnogo boljši od mene.« Nisem vedela, da je bil Ivan oboževalec Williamovih del. »Mogoče.« »Pa si kdaj brala njegova dela?« vpraša in jaz brez premora izstrelim: »Seveda! Pred tremi leti sem že Romea in Julijo prebrala! Malo za tem pa še Hamleta!« Pohvali me in doda, da imamo dandanes takšen dostop do literature, ki so si ga tiste čase lahko le predstavljali.

Naenkrat se strese. »Počasi boš šel. A ne pozabi, šele ko si izginil s tega sveta, si še bolj zaslovel.« »Mislim, da bi lahko vsak slovel, če bi le imel dovolj zaupanja in prepričanja vase. In ti si želiš biti v zgodovino pisana, mar ne?« Pritrdim. »No, vidiš, le zaupanja ti manjka,« govori in zagledam, kako se njegova roka počasi spreminja v dim. Izginil bo. »Zapomni si, kot sem nekega dne zapisal, lahko bi hodil brez roke, brez očesa, da, celo brez nosa bi se dalo živeti ... A kadar človek nima prepričanja, tedaj je samo še senca brez telesa, knjiga brez vsebine.« In naenkrat je on samo še senca, pa še tista izgine, se razblini v nič.

Kljub temu da ga ni več, se zahvalim in poslovim, ker prej nisem imela časa. Na stolu sedaj ležijo samo še njegova oblačila. Pograbilim jih in želim plačati, a vidim sošolke, ki strmijo v izginulega Cankarja. »Tempus?« Moj strojček se spet zbudi iz dobrega spanca. »Izbriši jim spomin na Cankarja. Tem trem,« ukažem in pokažem s prstom na sošolke, ki še vedno samo buljijo. »Bom,« pove in v trenutku se iz Tempusa usmeri žarek, ki jim izbriše spomin. Začudeno se začnejo spogledovati. »Kaj pa tako gledamo, saj je samo Vida,« reče ena in vse tri se zavrtijo nazaj ter srebajo naprej kapučino. Spet mi gre na smeh, ker so se ravnokar rahlo osramotile, jaz pa odidem do blagajne in plačam. »Kje pa je zdaj tisti Ivan?« vpraša natakar. »Odšel je že, življenje je kratko.« Pogleda me in skomigne z rameni. Zaželi mi še lep dan in se posveti novemu gostu. Jaz pa uberem pot pod noge in Tempus me vpraša: »Si bila zadovoljna z obiskom?« »Seveda sem bila,« mu povem in se mu nasmehnem. Moral bi zaznati moj nasmeh in na ekranu narisati računalniški nasmešek. To tudi naredi.

»Si za en vic?« me vpraša. Nikoli ne spregleda česa, kar bi me razveselilo. »Pa daj. Povej. Potem pa zavrti glasbo.« Tempus sporoči, da kodira. »Kaj imata skupnega Prešeren in hobotnica?« Tega sem vedela. »Črnilo. Pa Tempus, a ti veš, kaj imata skupnega Prešeren in raca?« rečem in se primem za glavo, ker dajem primere neumnih vicev Tempusu, ki je umetna inteligenca. »Ne vem,« pove. »Pero,« se zahihitam in Tempus zavrti moj seznam predvajanja glasbe, sam pa spet zaspi.

Na poti do doma razmišljam o tej izkušnji in še vedno se ne zavedam točno, kakšen tehnološki napredek je Tempus. Po glavi mi šviga misel, ki mi jo je Cankar povedal, pa druge stvari; kako je jokal za mamo, se bal smrti, oboževal Shakespeara ... Nikdar ne bom rekla, da je bilo njegovo življenje lepo in rožnato. Ko tako razmišljam in se zatopim v hojo po pločniku, me prešine misel, da si želim še nekoga poklicati. Z Ivanom je bilo res lepo ob kavici, pa čeprav je bil malo trmast, zato hočem srečati nekoga, podobnega njemu.

Ne vem še, a se mi dozdeva, da bom naslednjič jedla češnje s Kajuhom.

Vida Volk, 9. razred

Mentorica: Sonja Bric, prof.

Katja Tajnik, 9. a

MPZ OŠ KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA ŠOŠTANJ na mednarodnem pevskem tekmovanju Lege Artis v Tuzli

Prva nagrada in posebna nagrada za izvedbo najboljše sodobne zborovske skladbe Naj živi hrup.

Uvrstitev na Grand prix.

...Trdo delo, vztrajnost, močna želja in petje s srcem...

To so sestavine, ki so pevce mladinskega pevskega zbora OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj pod vodstvom odlične zborovodkinje **Metke Berk** in korepetitorke **Klementine Rednak Mežnar**, spremljale na poti v Tuzlo, kjer so se od 6. 6. do 8. 6. 2019 udeležili prestižnega tekmovanja Lege Artis. Že na vajah so zapeli s takim žarom, da so učiteljici spremljevalki Matejo Čokelc in Sabino Žnidar spravili v solze, njihov nastop na tekmovanju pa je bil še samo nadgrajen. Tudi sodniki so bili navdušeni, saj so jih povabili v Grand Prix, tekmovanje za 1. mesto. Na odru so zablesteli kot profesionalni pevci in skupaj z zborovodkinjo očarali dvorano. Zares zaslužen so si priborili kar 92 točk in **osvojili prvo nagrado (zlato priznanje z odličjem)**. S svojo izvedbo skladbe Naj živi hrup so zatresli celo Tuzlo in si priborili **posebno priznanje za najboljšo izvedbo sodobne skladbe**.

Nagrade pa niso vse, kar so pevci osvojili v teh čudovitih dneh – stkala so se nova prijateljstva, tudi takšna, ki sežejo izven meja, saj je glasba jezik, ki povezuje vse, ki jo nosijo v srcu.

Hvala ravnateljici mag. Majdi Zaveršnik Puc, ki podpira in spodbuja mlade pevke in pevce k petju in druženju v zboru. Hvala učiteljem v šoli, ki dovolijo pevkam in pevcem, da včasih manjkajo pri pouku zaradi intenzivnih priprav. Hvala staršem, ki pripeljejo svoje otroke na vaje tudi v sobotah in na premnoge popoldanske nastope in vaje.

Posebna zahvala je namenjena županu Občine Šoštanj, g. Darku Menihu, ki je s finančno pomočjo pripomogel, da so se pevci in pevke sploh lahko udeležili mednarodnega tekmovanja.

Lahko smo ponosni, da takšen mali kraj, kot je Šoštanj, premore toliko dobrih pevk in pevcev.

S srcem in vztrajnostjo se bomo trudili naprej vzdrževati čim višji nivo pevske kulture.

mentorica MPZ

Metka Berk, prof.

ŠPORTNI DOSEŽKI NA DRŽAVNEM NIVOJU V ŠOLSLEM LETU 2018 / 2019

Ženska in moška šolska atletska reprezentanca se je po zmagi na področnem tekmovanju uvrstila na državno finale v atletiki. Sodelovali smo tudi na državnem finalu v krosu, kjer je **Blaž PUSOVNIK** osvojil 6.mesto, **Urša SEVČNIKAR** 10.mesto, **Elizabeta Špela KAVŠAK** 11. in **Mai POKLEKA** 20. mesto.

Kar 6 naših učencev se je z dobrimi rezultati na področnem tekmovanju v atletiki posamično uvrstilo na državno finale, ki je bilo 5.6.2019 v Žalcu. **Sebastjan TURINEK** je postal državni prvak v teku na 1000m, postavil je tudi nov šolski rekord, **Blaž PUSOVNIK** je bil v teku na 1000m 10., **Luka SKORNŠEK** v teku na 300m 13., **Lara SKORNŠEK** 9. v metu krogle in **Deja KOREN** odlično 2.mesto v državi v metu krogle ter **Urša SEVČNIKAR** 18. v skoku v višino.

Tjaša TODIĆ je bila področna zmagovalka v Šolskem plesnem festivalu, **Lija Neja GREBENAR DOBOVŠEK** pa 4., obe sta se uvrstili na državno finale.

Košarkarska reprezentanca učencev se uvrstila na državno polfinale, ekipa ulične košarke 3:3 pa se je z osvojenim 2.mestom na področnem tekmovanju, uvrstila na državno finale, kjer je osvojila 9.mesto.

ŠPORTNIK IN ŠPORTNICA ŠOLE

Zaključili pa smo tudi tekmovanje za vzornega športnika in športnico šole:

VZORNA ŠPORTNICA ŠOLE je Urša SEVČNIKAR,

2.mesto je osvojila Eva JAVORNIK,

3.mesto pa Lara SKORNŠEK.

VZORNI ŠPORTNIK ŠOLE je Sebastjan TURINEK,

2.mesto je osvojil Tadej OVČAR,

3.mesto pa Blaž PUSOVNIK.

OTROŠKI PARLAMENT NA OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj (Mentorica Sabina Žnidar, prof.)

Otroški parlament je program vzgoje otrok in mladostnikov za demokracijo. Kot oblika demokratičnega dialoga se izvaja v vseh šolah po Sloveniji, nadgradi se s parlamenti na občinski in regionalni ravni in se zaključi na nacionalnem otroškem parlamentu. Otroški parlament je javna tribuna otrok na temo, ki jo izberejo osnovnošolci na državnem otroškem parlamentu.

Pred dvema letoma sem postala mentorica šolskega otroškega parlamenta. Ni mi bilo težko prevzeti vodenje, saj imam kot dolgoletna učiteljica z učenci že precej izkušenj. Poučujem namreč vse učence od 6. do 9. razreda. Pri oblikovanju skupine za OP sem učence poskušala predvsem navdušiti, da se čim bolj odprto in samozavestno vključujejo v debate. Iz vsakega oddelka (13 oddelkov od 6. – 9. razreda) sem pridobila vsaj po 2 učenca in tako dobila skupino 31 učencev, kar se mi je sprva zdelo kar malce preveč za pogosta srečevanja. Kaj kmalu se je izkazalo, da ni vse tako preprosto, saj so učenci zelo obremenjeni z raznovrstnimi dejavnostmi v šoli in izven nje, veliko pa je tudi učencev, ki so vozači. Naša srečevanja so tako bila večkrat, po manjših skupinah, saj sem tudi sama imela poln urnik.

In kako sem se lotila dvoletne teme **ŠOLSTVO IN ŠOLSKI SISTEM?** V mesecu septembru 2017 sem se udeležila izobraževanja v Ljubljani (v dveh delih), kjer sem dobila veliko koristnih informacij. Pravo delo pa se je šele pričelo, ko sem začela pridobivati učence. Res je, da so bile tudi podteme zelo široke in učencev pri razpravah nisem omejevala. Vsako ugotovitev, vsako izraženo mnenje, sem sprejela, saj sem jih sama skušala zgolj usmerjati, ne pa voditi k nekim zaključkom. Tudi varstvo vozačev sem izkoristila za tovrstne pogovore. Zdelo se mi je smiselno, da učence vodim in spremljam, da bodo lahko našli svojo pot, da bodo znali izražati svoje mnenje, znali argumentirati, se kritično odločati in se tako razviti v aktivne državljane.

Veliko smo se pogovarjali o različnih šolskih sistemih po svetu, si ogledali kratke filmčke, debatirali o raznovrstni prebrani literaturi in knjigah, ugotavljali smo, da moramo vsi prispevati k izboljšanju medsebojne komunikacije, znati moramo prepoznati nasilje, spoštovati moramo kulturno raznolikost in se paziti pasti, s katerimi se soočajo otroci in mladostniki v sodobnem času (pretirana uporaba računalniških igrice, družbenih omrežij ...) – učenci bi pri pouku namesto zvezkov najraje imeli kar tablice. Izvedli smo anketo in tako zbrali mnenja, predloge, morebitne težave ... vseh učencev v oddelku za vsako posamezno podtemo (Šola za življenje, učne vsebine, odnosi v šoli, metode in načini poučevanja in učenja), nato smo pripravili zbirnike za vsako posamezno podtemo in dobili ogromno podatkov, mnenj, želja, predlogov...

Glede na to, da imamo v prednostnem načrtu šole tudi izboljšanje funkcionalne in bralne pismenosti učencev, je naš otroški parlament velik prispevek k temu.

Naša učenka, Vida Volk, se je v preteklem šolskem letu odlično odrezala in je bila izbrana za regijsko srečanje, nato se je kot predstavnica Savinjsko-Šaleške regije udeležila 28.

Nacionalnega otroškega parlamenta v Ljubljani. In ne samo to, Vida je bila izvoljena tudi v delovno predsedstvo, o čemer pričajo priložene fotografije.

Državni zbor RS, 9. 4. 2018

V preteklem šolskem letu je učenka Urša Sevčnikar, ki letos zaključuje 7. razred, spisala naslednje vrstice:

OCENE NISO VSE

V šoli se učimo,
da znanje pridobimo.
V življenju nam bo prav prišlo,
zato poslušati moramo.

Ne uči se le za ocene,
to delaj za svoje gene.

Ni važno, kakšne ocene imaš,
važno, da znanje uporabit znaš.

Tudi v letošnjem šolskem letu smo nadaljevali z delom, a tokrat je bila nadgradnja. Razpravljali smo o vseh podtemah. Učenci se zelo radi pogovarjajo, saj pravijo, da jim manjka poslušalcev. Predstavniki OP so me pogosto spraševali, kdaj se dobimo. Pozorno sem jim prisluhnila, saj so lahko zelo prijetni sogovorniki.

Izpeljali smo dve akciji, in sicer pobiranje mobilnih telefonov pred začetkom učne ure pri vseh mojih urah in pa nekaj predstavnic našega otroškega parlamenta je sodelovalo z učiteljicami prve triade ali učiteljicami podaljšanega bivanja. Pomoč so nudile učencem z učnimi težavami, v prvem in tretjem razredu, po koncu njihovega pouka. Ob večjih dogodkih pa nudi pomoč v nižjih razredih več učencev, npr. v primeru božično-novoletnega bazarja; pa tudi sicer radi pomagajo, le dati jim moramo priložnost. Želeli bi vpeljati medvrstniško učno pomoč.

Posamezni učenci so posebej opozorili na naslednje:

- Starejši učenci opažajo, da so v nižjih razredih učenci bistveno bolj agresivni in napadalni in starejših učencev ne spoštujejo, ne upoštevajo,
- menijo, da veliko učencev skupaj s starši izkorišča statuse, bodisi športnika, kulturnika in drugo ... Sami zaznajo primere v svojih razredih, kjer so učenci z omenjenimi statusi in so mnenja, da bi bilo potrebno spremljati delo le-teh..

Tudi v letošnjem šolskem letu je bila predsednica OP na naši šoli devetošolka Vida Volk, ki se je med jesenskimi počitnicami, 29. do 31. 10. 2018, udeležila srečanja "Eurochild: Building a better Europe with children" v Opatiji na Hrvaškem. Udeležila se je tudi medobčinskega, regijskega in pa seveda nacionalnega otroškega parlamenta. V letošnjem šolskem letu so bili naši predstavniki zelo aktivni in uspešni, saj so se 29. Regijskega otroškega parlamenta v Velenju udeležili kar trije predstavniki naše šole. To so bili devetošolci Zala Katanec, Art Špegel in pa Vida Volk, ki je bila v delovnem predsedstvu tudi v letošnjem šolskem letu in je bila prisotna na vseh srečanjih. 29. Nacionalnega otroškega parlamenta, ki je potekal 8. aprila 2019, v Državnem zboru Republike Slovenije v Ljubljani, sta se udeležila Art Špegel in pa Vida Volk. O tem nam pričajo priložene fotografije.

Izbrali so temo za naslednji, 30 nacionalni otroški parlament, ki se glasi - MOJA POKLICNA PRIHODNOST.

Ob vseh tegobah našega šolstva in šolskega sistema pa naj nas vodi naslednja misel:

Ne učimo se za šolo, marveč za življenje. (Seneka)

Šolsko glasilo osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj

šolsko leto 2018/2019

letnik 4, številka 2

Prispevke za glasilo so zbrali učenci in učitelji OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj

Oblikovanje in mentorstvo: Ana Velički, prof.

Naslovnica: Katja Tajnik, 9. a

Šoštanj, junij 2019